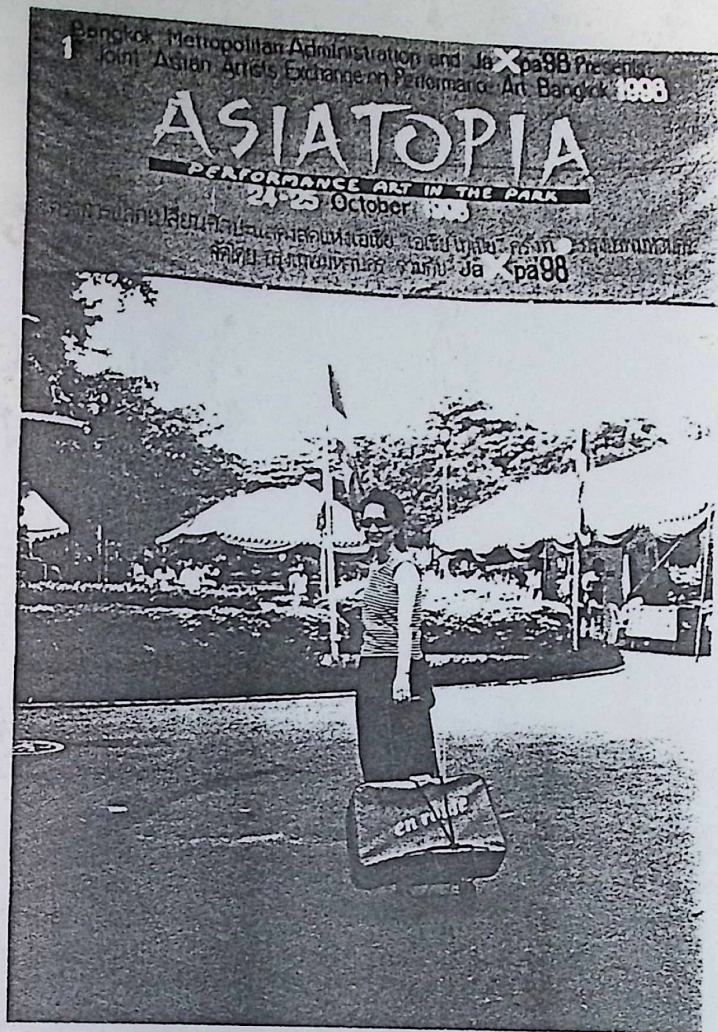

ASIATOPIA 1998

/

JAYPA

เอเชียโทเปีย

ASIATOPIA

FIRST JOINT ASIAN ARTISTS EXCHANGE ON PERFORMANCE ART
BANGKOK, 1998 (JAXPA'98)

การแลกเปลี่ยนศิลปะแสดงสดแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร 2541

20 - 30 ตุลาคม 2541

20 - 23 ตุลาคม ศิลปินเดินทางมาถึง และเตรียมตัว - อุปกรณ์สำหรับการแสดง

22 ตุลาคม เลี้ยงรับรองศิลปิน อย่างไม่เป็นทางการ

24 - 25 ตุลาคม ศิลปะแสดงในสวนสราญรมณ์ 14.00 - 21.00 น.

24 ตุลาคม พิธีเปิด โดยผู้ว่าการกรุงเทพมหานคร เป็นประธาน 15.00 น. สวนสราญรมณ์

26 ตุลาคม การสัมมนาศิลปินหัวข้อ ศิลปะแสดงสดในเอเชีย

27-30 ตุลาคม ศิลปินต่างประเทศพบปะศิลปินไทย เพื่อแลกเปลี่ยนเพิ่มเติม

- ใจเรื่องราวเช่นกัน แต่ได้เห็นเทคนิค วิธีการ และรู้ถึงความแตกต่างของแต่ละประเทศบ้าง เป็นเรื่องดี ไม่เคยเห็นมาก่อน (นักศึกษา)
11. ศิลปินจำนวนมากใช้อุปกรณ์ และบทกวี หรือการบรรยาย ประกอบมากมาย ซึ่งทำให้ความสนใจด้านการแสดงออกทางกายน้อยลงไปหรือไม่ แต่ในขณะที่ศิลปินบางคน ใช้การแสดงออกทางกายอย่างเต็มที่ เช่น เซจิ ชิโมดะ ทำให้เห็นถึงการแสดงชัดเจน แล้วยังมีวิธีที่ให้ผู้ชมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของงาน เช่น ของ ฮอ-บอง ซึ่งก็ล้นสนใจมาก
 12. งานนี้ถือว่ามีการจัดการที่ดีมาก ทีมงานทำงานเข้มแข็ง และช่วยให้งานศิลปินประสบความสำเร็จ ผู้จัดสามารถรวบรวมอาสาสมัครมาช่วยงานได้มาก การนำนักศึกษามาร่วมงาน ทำให้นักศึกษาได้ประสบการณ์ตรง และได้เรียนรู้จากประสบการณ์เพิ่มขึ้นจากการเรียนในโรงเรียน

ประวัติการเข้าสู่การทำงานศิลปะแสดง

1. มีศิลปินแสดง 5 คน ที่มีพื้นฐานทางด้านงานเขียนกวี และงานสร้างสรรค์อื่น ๆ ในเชิงเขียนหนังสือ และ 4 คนยังทำงานเขียนหนังสือเป็นงานควบคู่ที่ทำไปพร้อม ๆ กันกับการทำงานศิลปะแสดง

หมายเหตุ

เรื่องนี้น่าสนใจเพราะสอดคล้องกับขบวนการศิลปะแสดงในยุโรปและอเมริกา ยุคเริ่มต้น ในกลุ่ม FLUXUS เมื่อทศวรรษ 60 - 70 ซึ่งเป็นขบวนการทางทฤษฎีศิลปะแสดงที่สำคัญมาก ก็ปรากฏว่าศิลปินหลายคนเป็นกวี นักดนตรี หรือทำงานอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิจิตรศิลป์ การเกิดขึ้นของศิลปะแสดง กลายเป็นสิ่งท้าทายวิจิตรศิลป์ และมีส่วนผลักดันให้สถาบันวิจิตรศิลป์ให้ความสนใจกับงานเชิงความคิด (CONCEPTUAL ART) และงานที่ใช้ร่างกายและการเคลื่อนไหวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ทำให้เกิดการคิดค้นวิธีสร้างงานศิลปะ อีกแขนงหนึ่ง

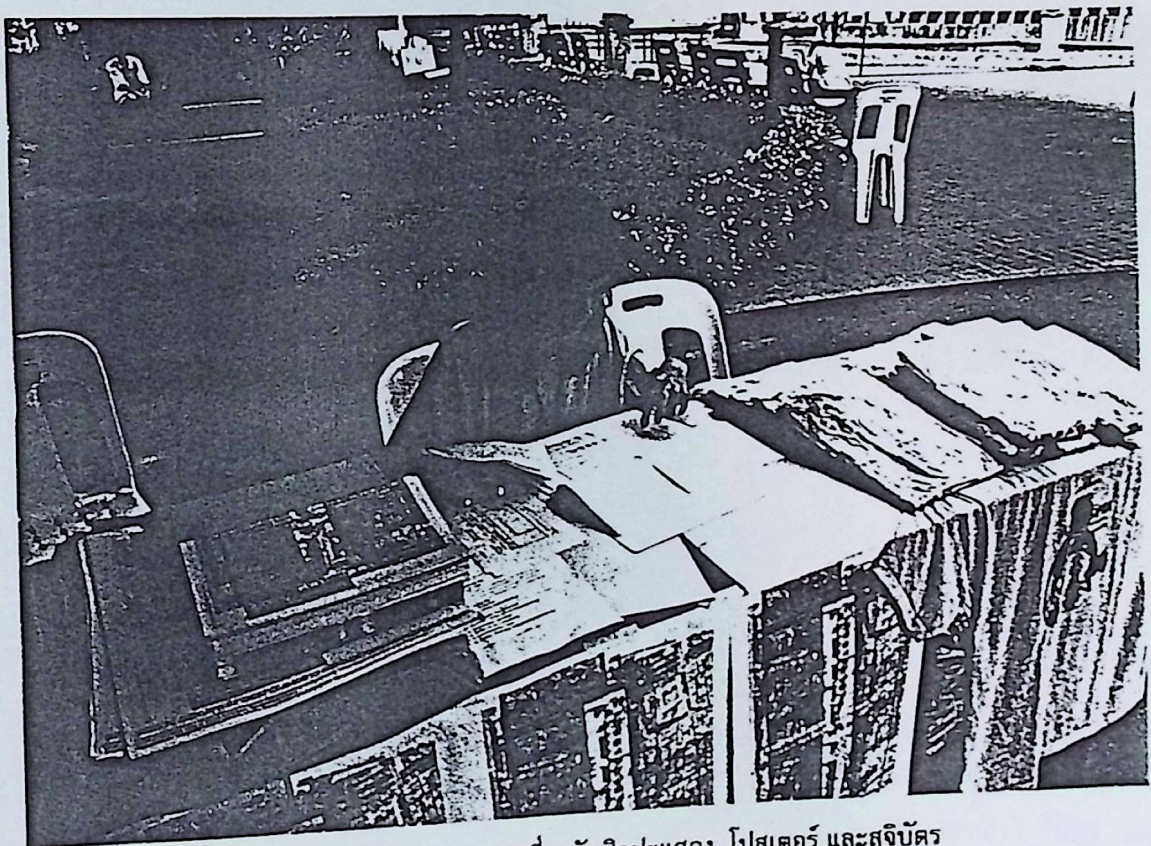
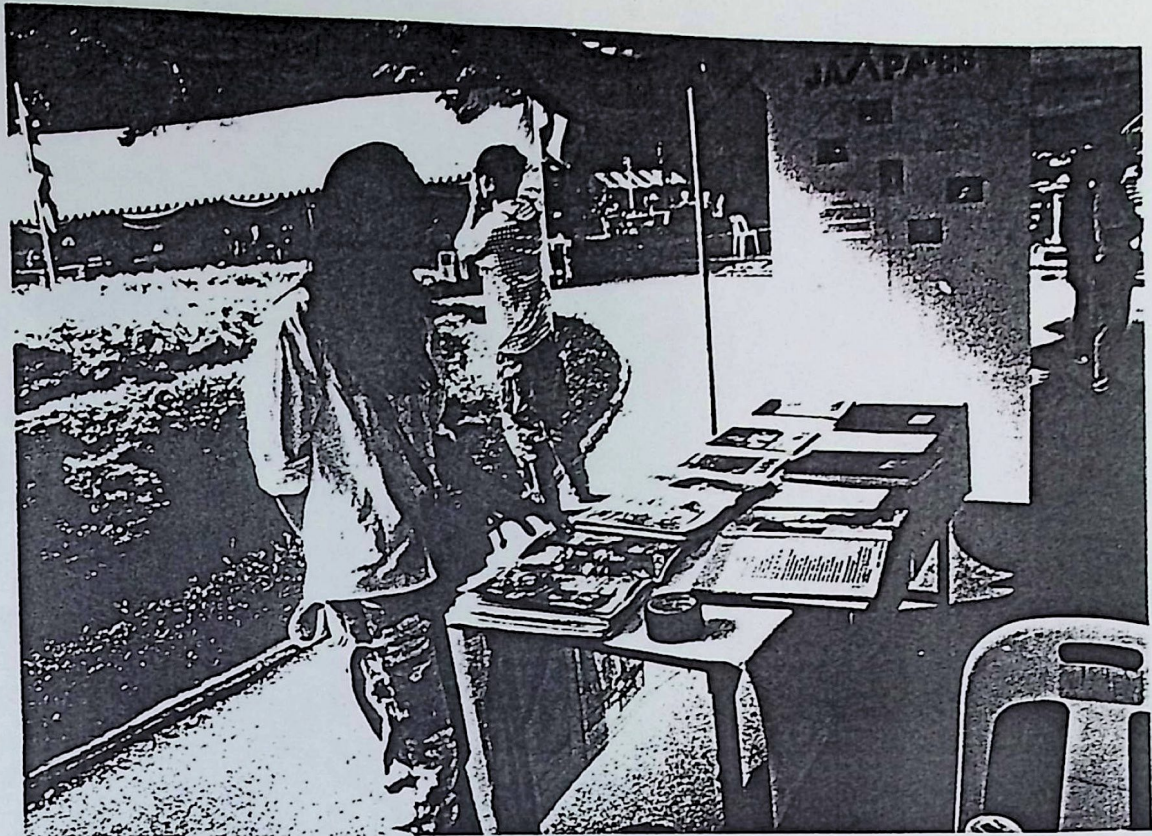
2. ศิลปินจำนวนหนึ่งเลือกใช้สื่อศิลปะแสดง มาในครั้งที่เข้าร่วมเรียกร้องเคลื่อนไหวทางการเมือง ในยุคสงครามเวียดนาม (1960-70)

หมายเหตุ

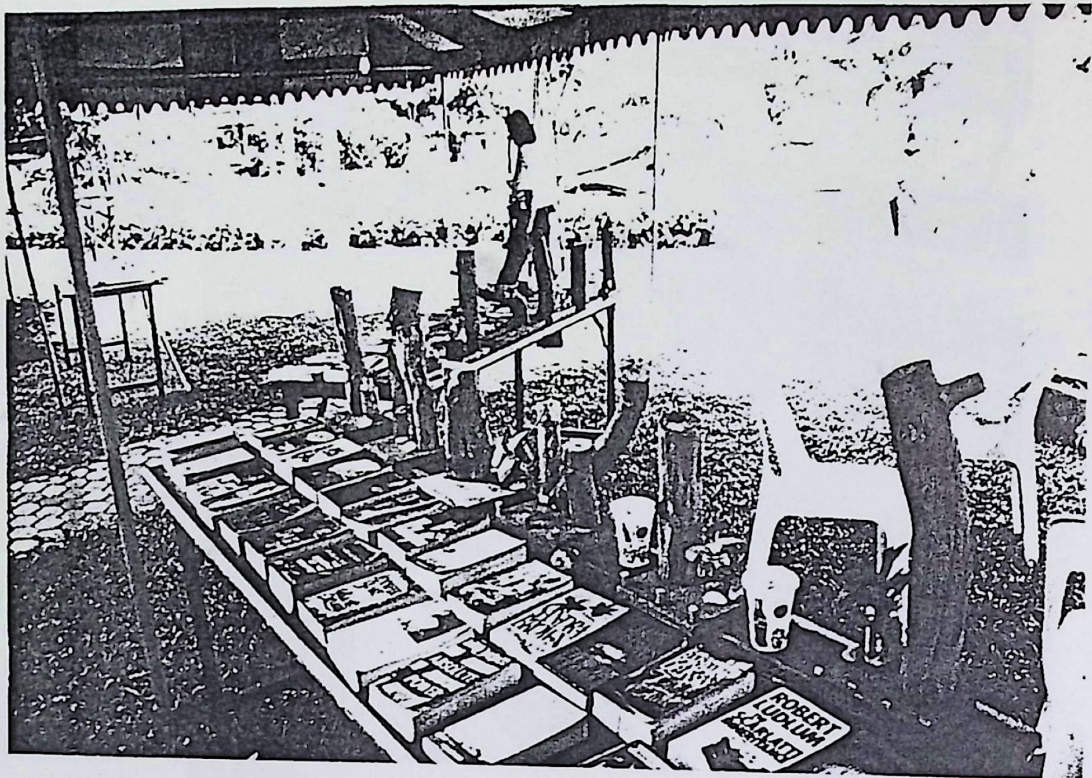
ความสอดคล้องระหว่างขบวนการศิลปะแสดง กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง เช่น ในญี่ปุ่นศิลปะการแสดงเกิดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และโดยเฉพาะในช่วงสงครามเกาหลี พร้อม ๆ กับขบวนการสิทธิ การต่อต้านลัทธิเจ้าขุนมูลนาย การเรียกร้องแนวรักชาติใหม่ และการเรียกร้องสันติภาพ และต่อต้านฐานทัพอเมริกัน ไนวงการศึกษาศิลปะก็เกิดกลุ่ม นีโอดาต้า กลุ่มกูโต มีการร่วมงานกันระหว่างกลุ่มกรรมกร ชาวนา และศิลปินหัวใหม่เหล่านี้

ในประเทศไทย กลุ่มศิลปินที่ก้าวหน้า เรียกตัวเองว่าแนวร่วมศิลปิน และสหพันธ์ศิลปินอิสระ เคลื่อนไหวทางศิลปะควบคู่กับการเคลื่อนไหวประชาธิปไตยของประชาชนในยุค 70 มีศิลปินบางกลุ่มใช้แนวการทำงานแบบแฮปเพนนิ่ง (HAPPENING) ให้เกิดขึ้นในระหว่างการประชุมประท้วงรัฐบาล หรือในการชุมนุมของนักศึกษาเป็นต้น กลุ่มศิลปินที่ก้าวหน้าเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นที่ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย อินโดนีเซีย ล้วนมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออกกับการปฏิวัติทางวัฒนธรรมของทั้งเอเชีย เพราะต่างล้วนเป็นกระแสที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน และควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ทางการเมืองของเอเชีย

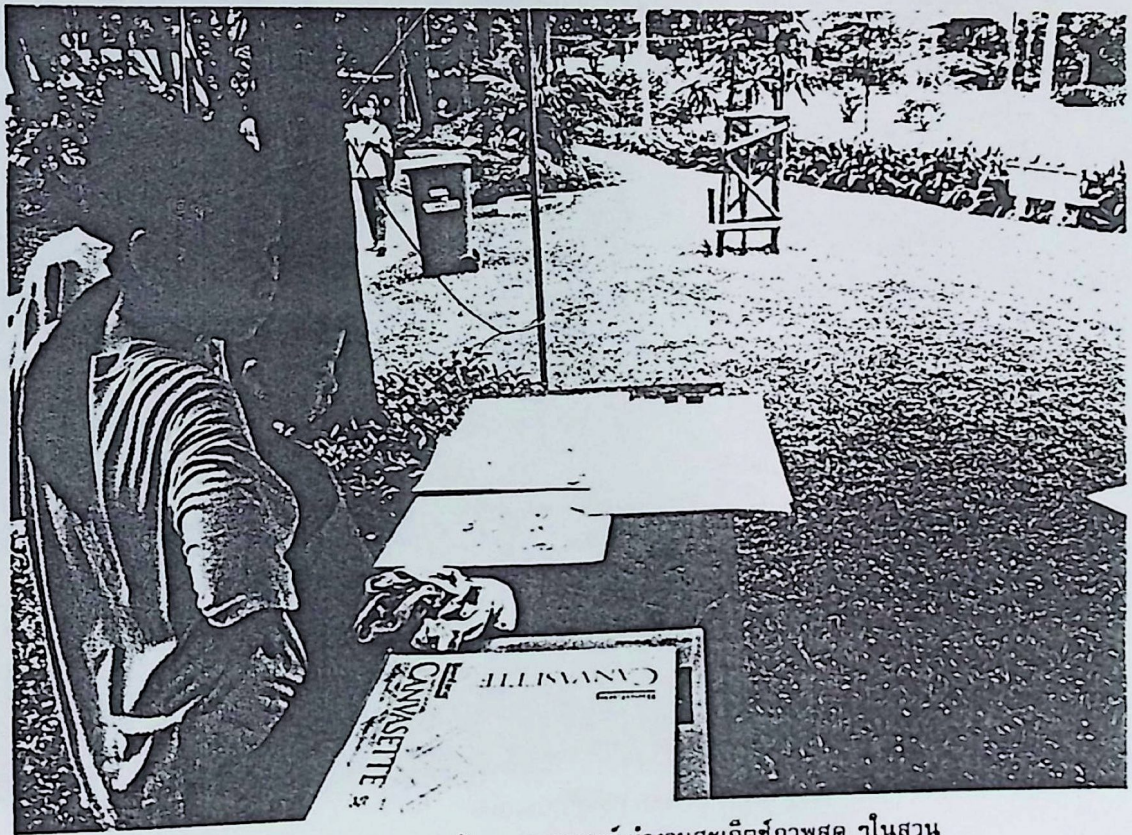
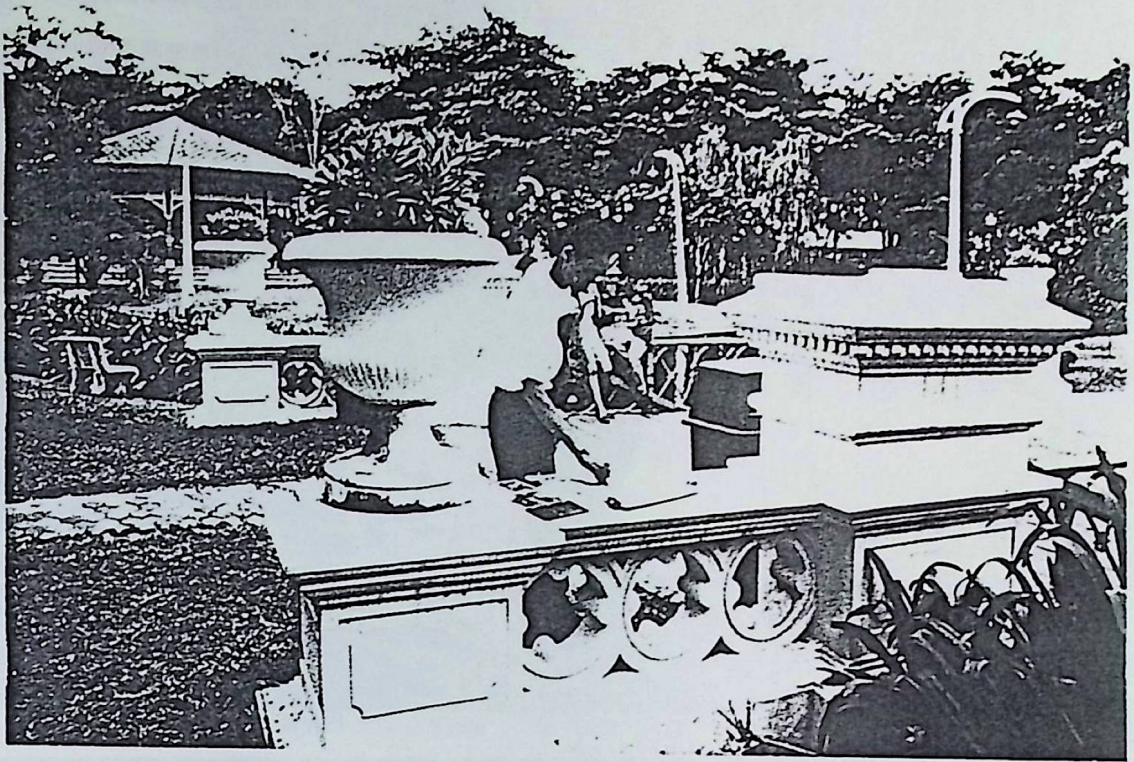
3. ศิลปินอีกกลุ่มหนึ่ง เกิดจากผลสะท้อนของการเคลื่อนไหวของศิลปินรุ่นก่อน และกระแสนานาชาติ กลุ่มนี้ มีพื้นฐานในทางการแสดง การเคลื่อนไหวทางกาย แด้นซ์ และการละคอน ควบคู่กับพื้นฐานทางวิจิตรศิลป์ สนใจการทำงานแนวนี้ เพราะความอิสระในการสร้างงานที่ไม่มีรูปแบบชัดเจนตายตัว.

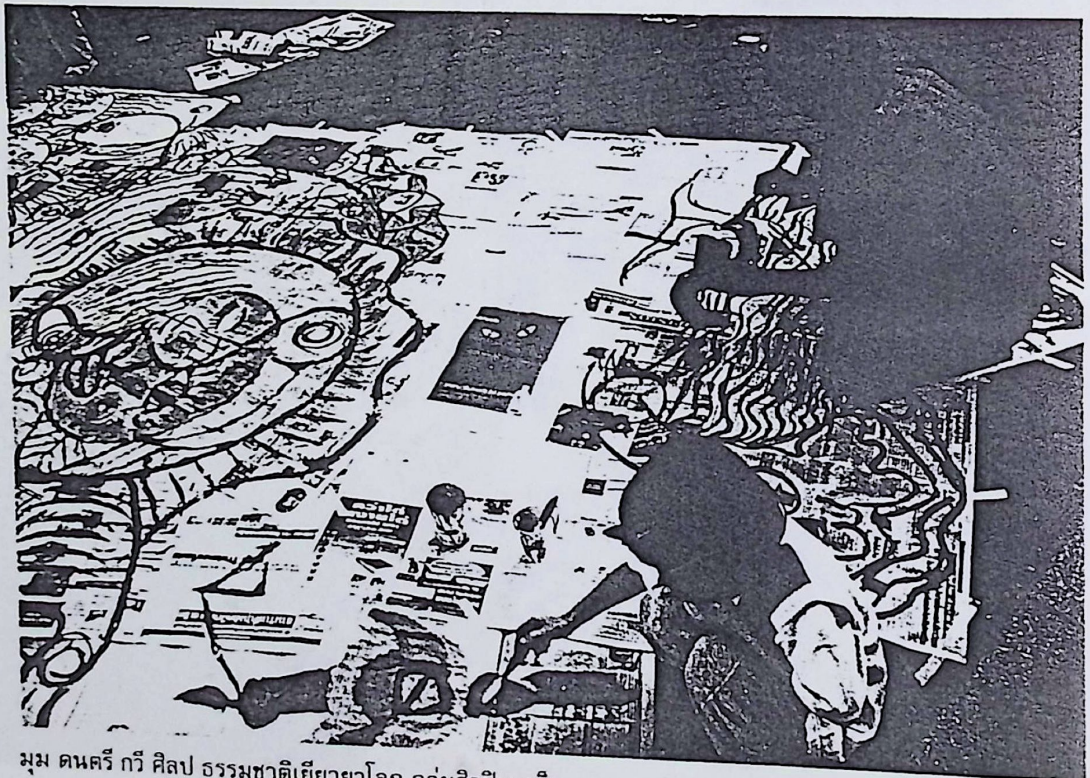
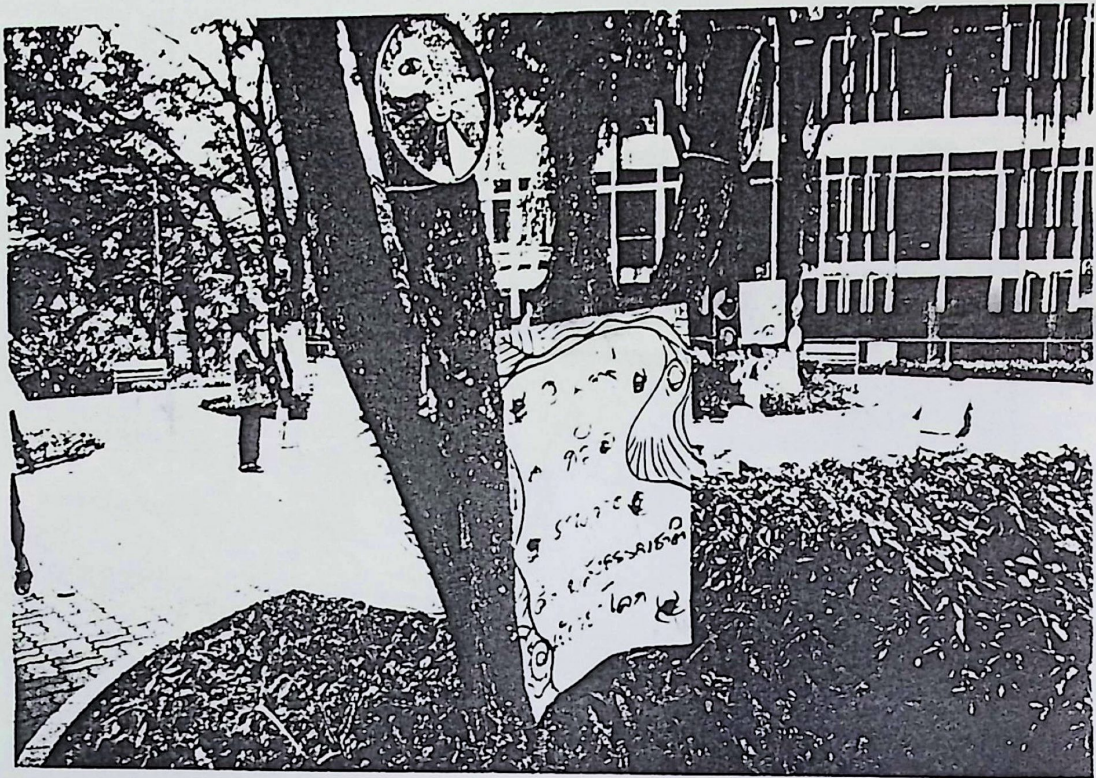
ศูนย์บริการข้อมูล, นิทรรศการผลงานศิลปินและเกี่ยวกับศิลปะแสดง, โปสเตอร์ และสูจิบัตร

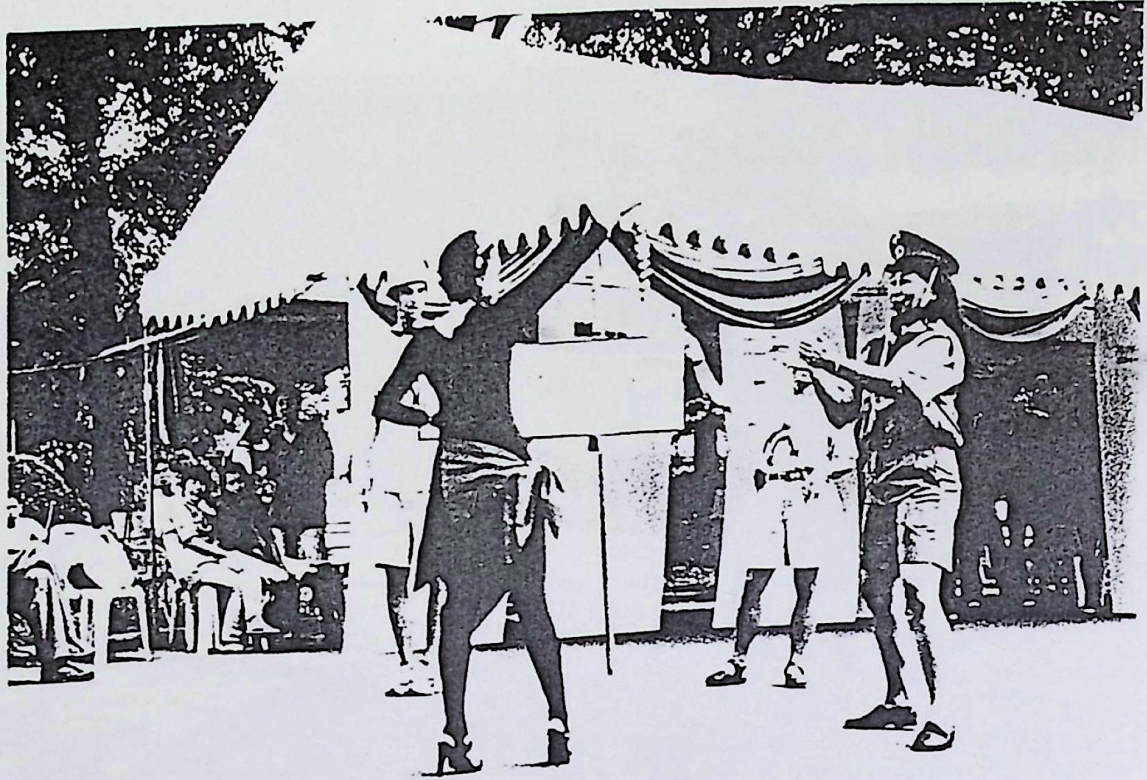
คันท้เพ็องเสิลปีน นำผลงานฝีมือ และหนังสือที่สะสม มาร่วมงานให้มีบรรยากาศหลากหลาย

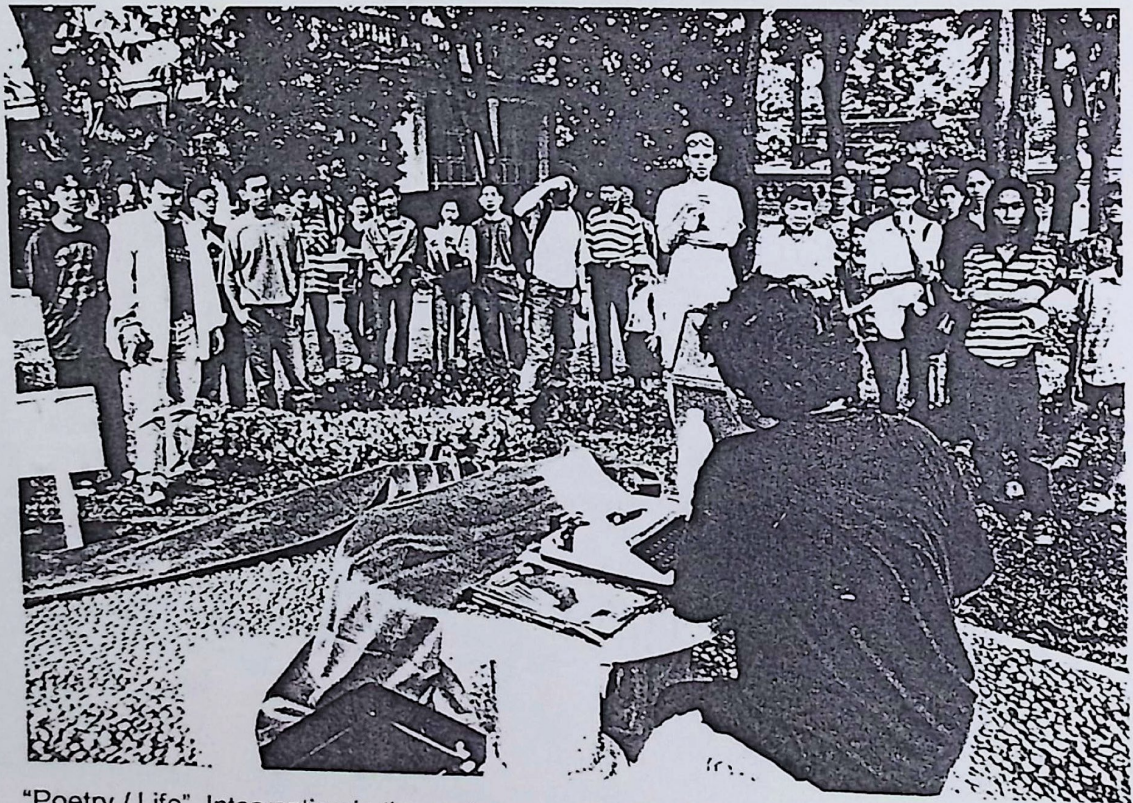
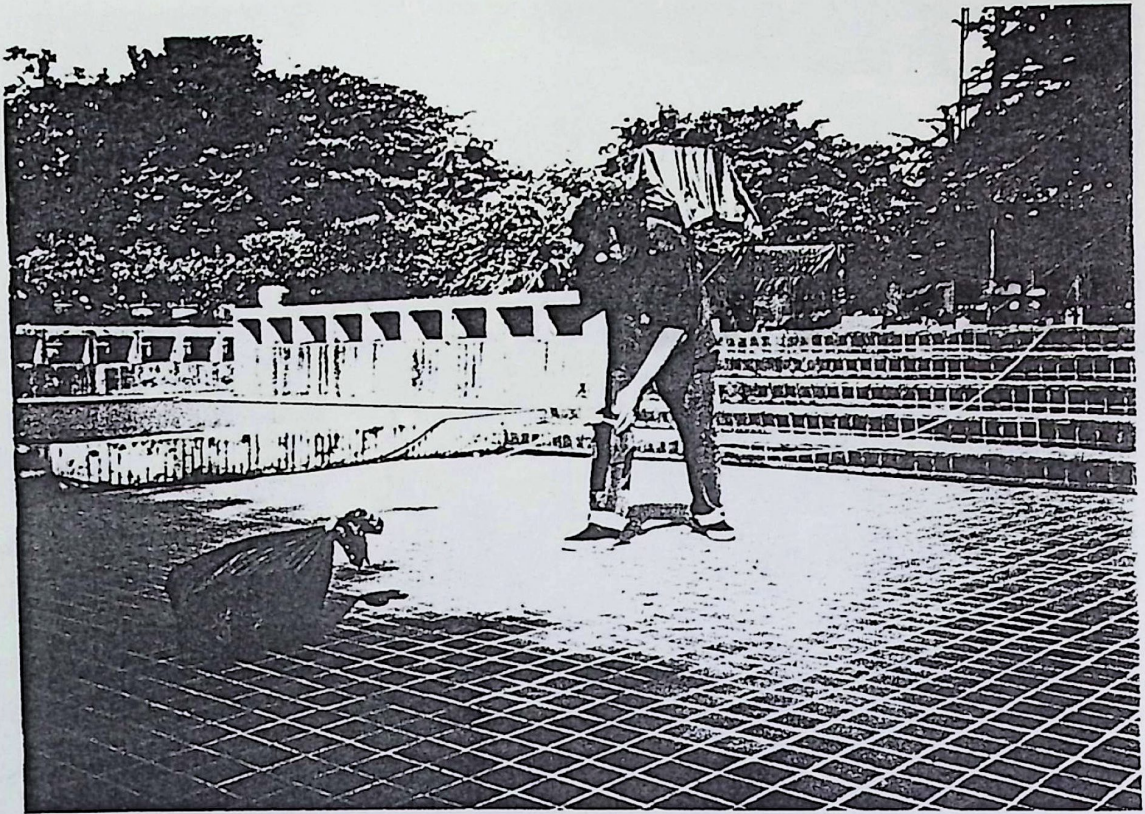
ศิลปินอดุลย์พันธ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา และฉ้วน เขจรศาสตร์ ทำงานสะเทกซ์ภาพสด ๆ ในสวน

มุ่ม ดนตรี ทีวี ศิลป ธรรมชาติเขียวยาโลก กลุ่มศิลปินเสมีต

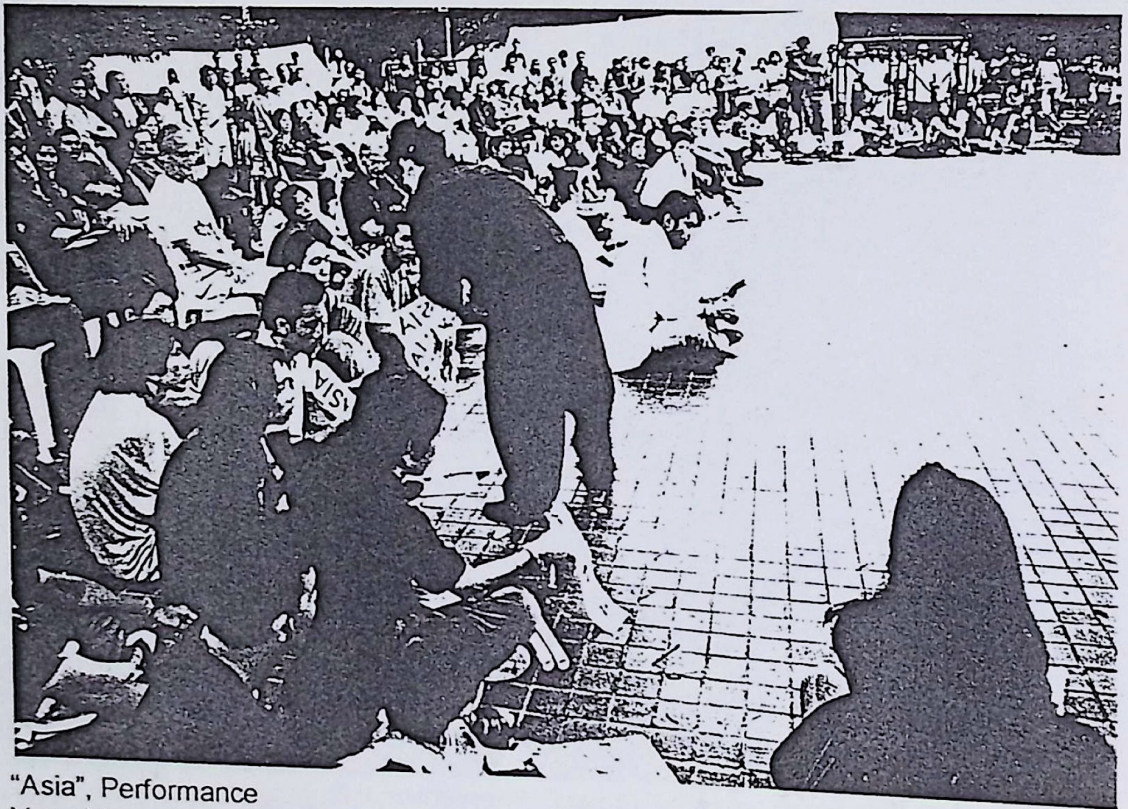
คณะนักแสดงของศูนย์เอดส์พาวเวอร์ "อันนี่ บี สเปนเชียล"

"Poetry / Life", Intervention in the park,
Sompong Tawee, Thailand

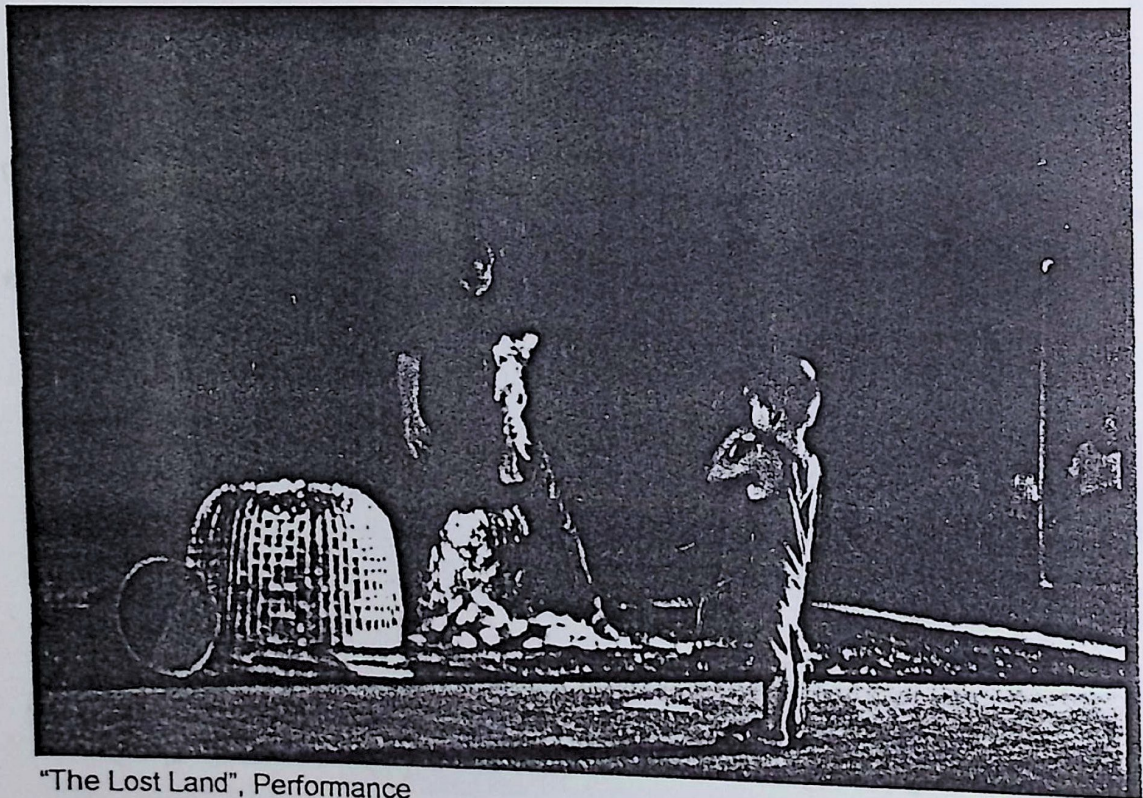
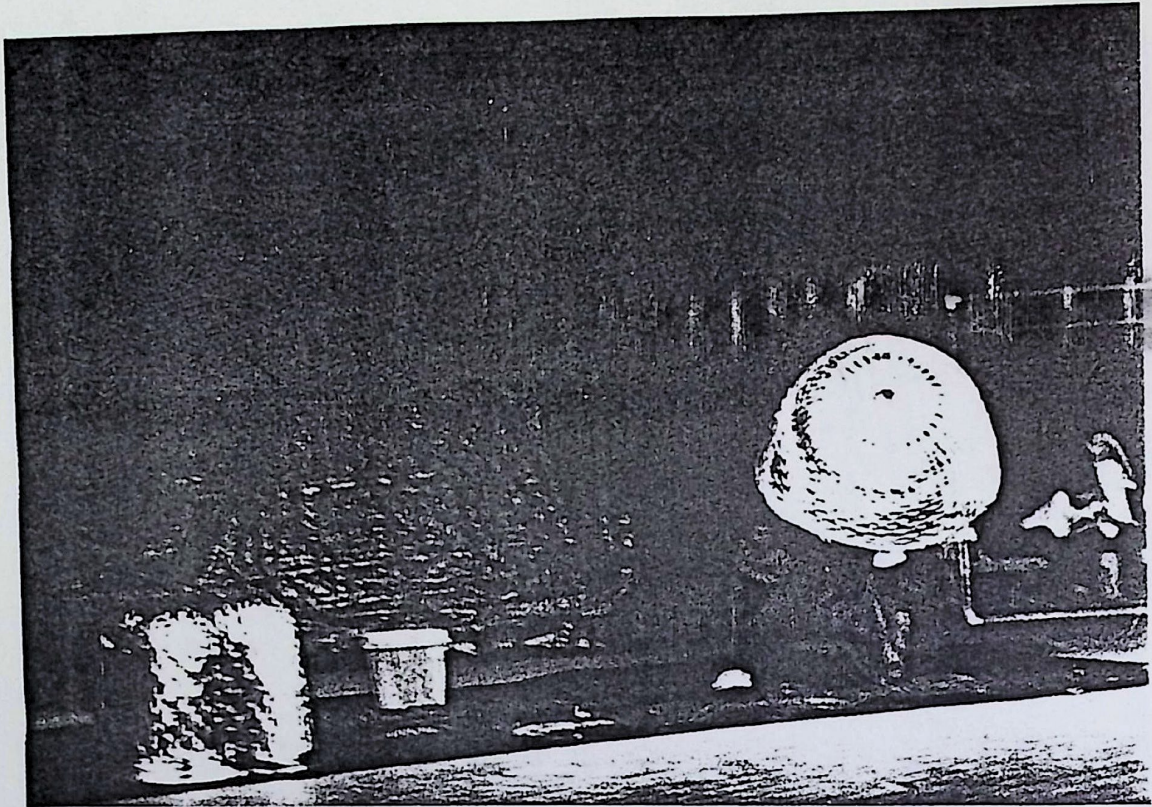
"Travelling Baggage 'en route' Project", Intervention with public
Chumpon Apisuk, Thailand

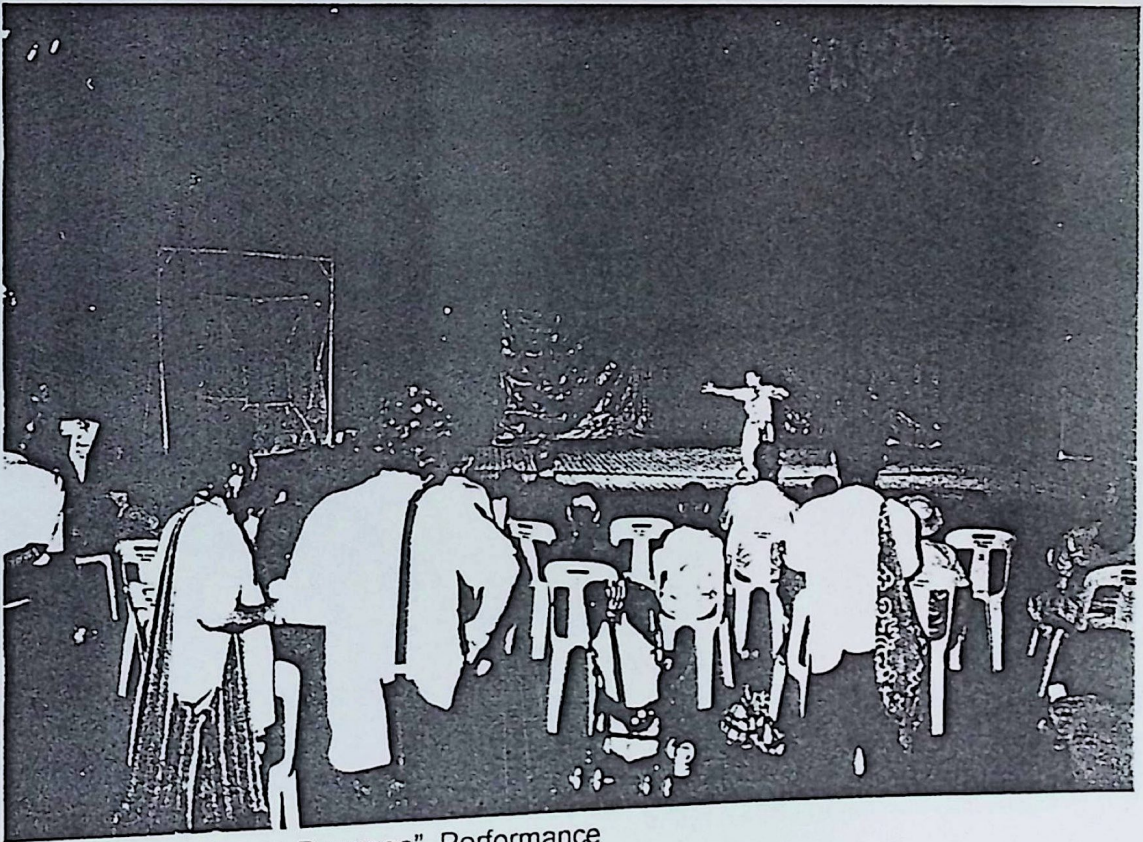
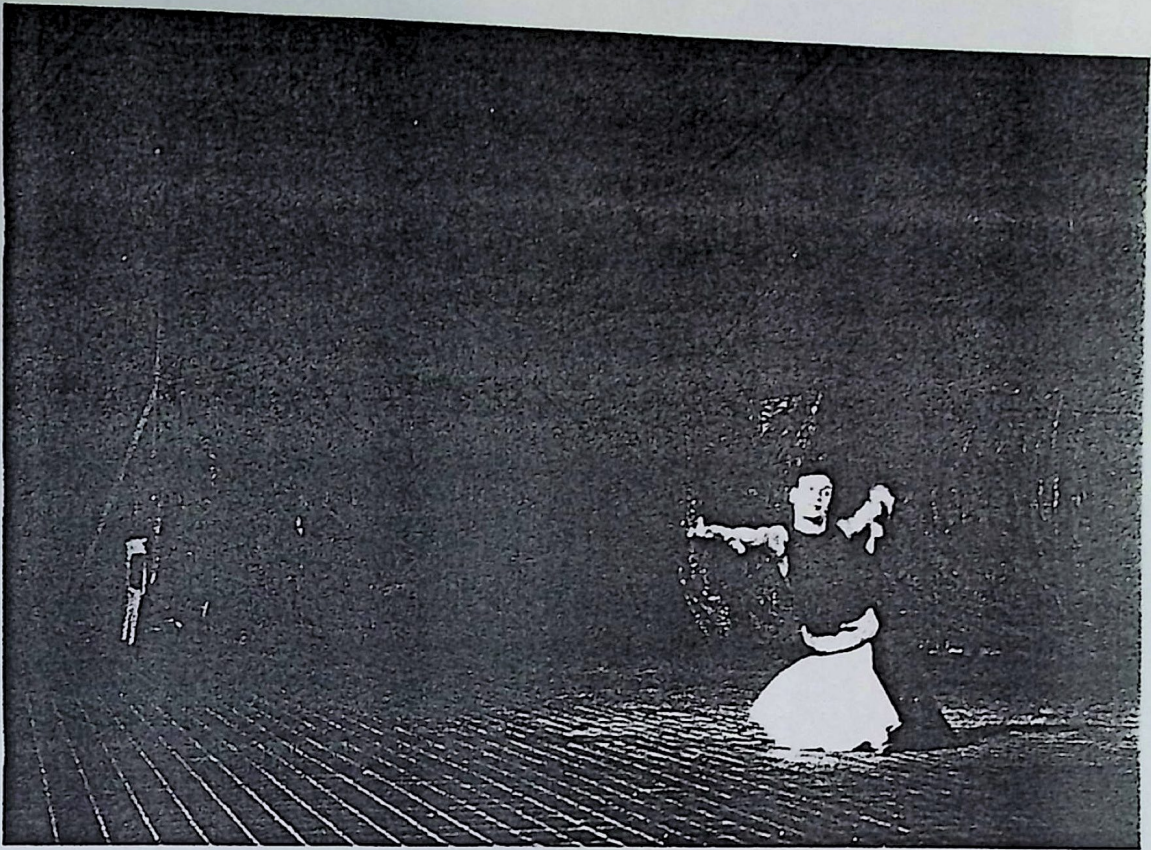
"Asia", Performance
Yoon Young-Suk, Korea

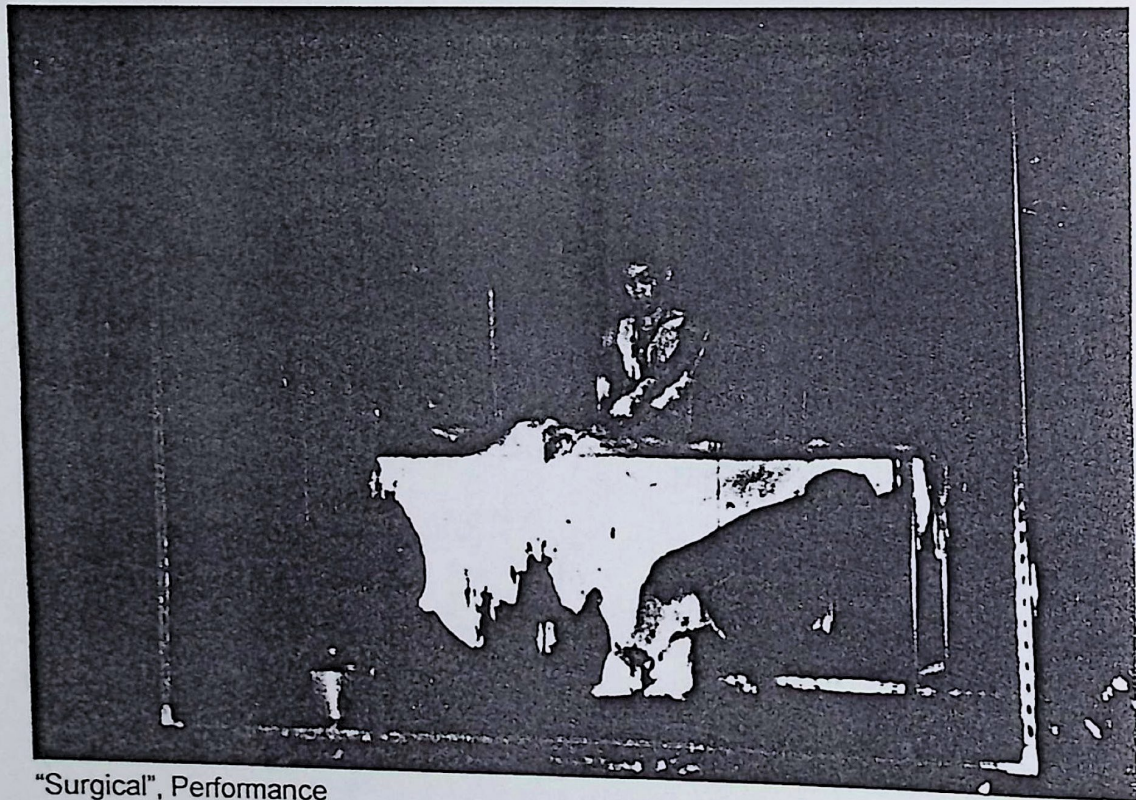
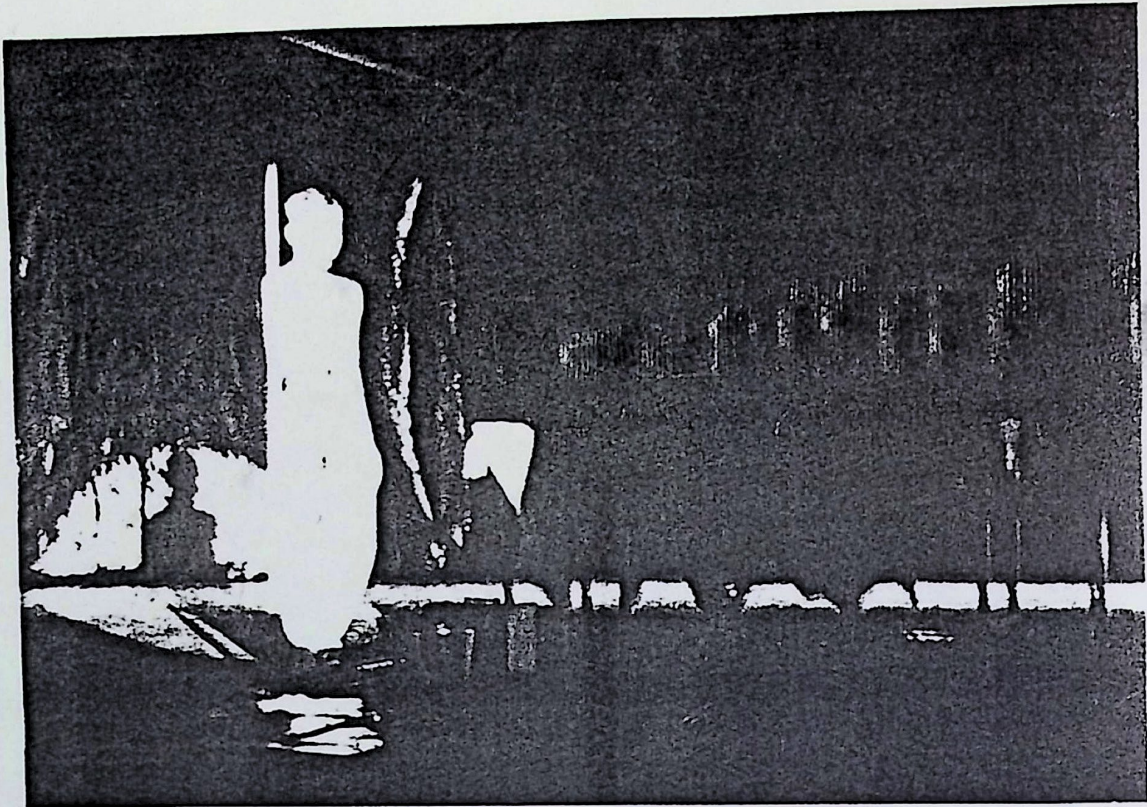
"Amazing Thailand", Performance
Surapol / Khaisaeng / Issarapol Panyawachira, Thailand

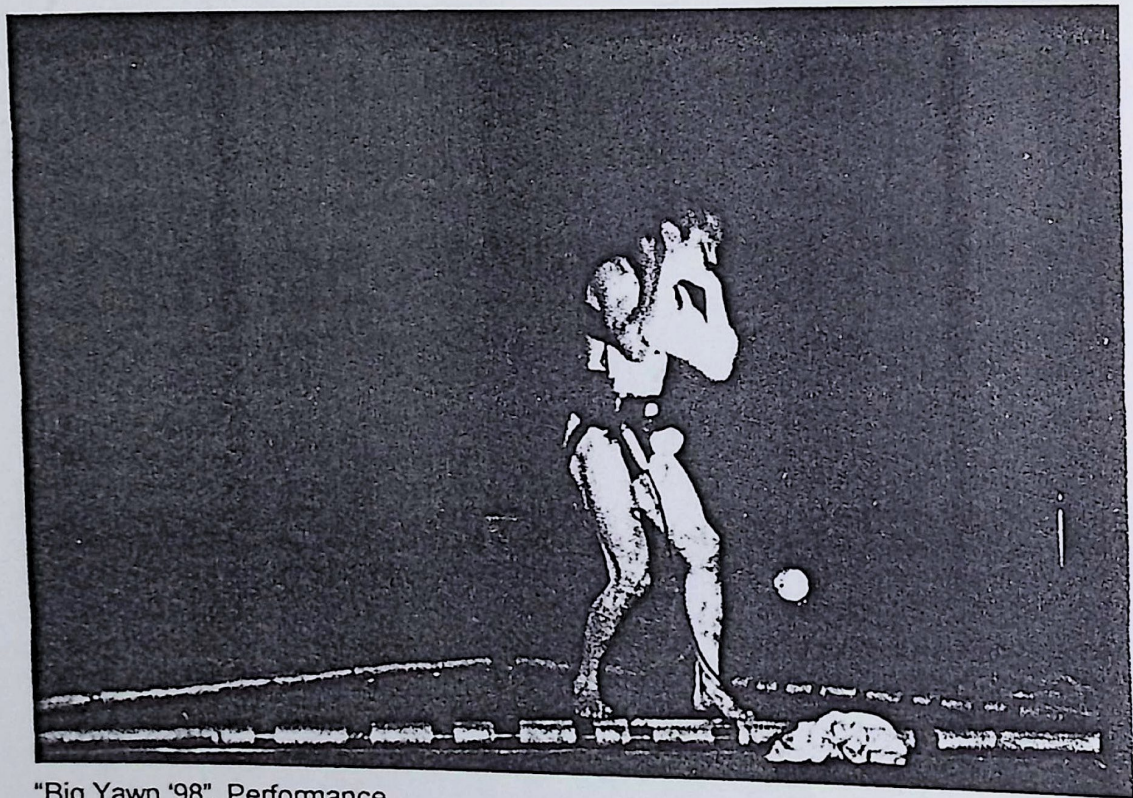
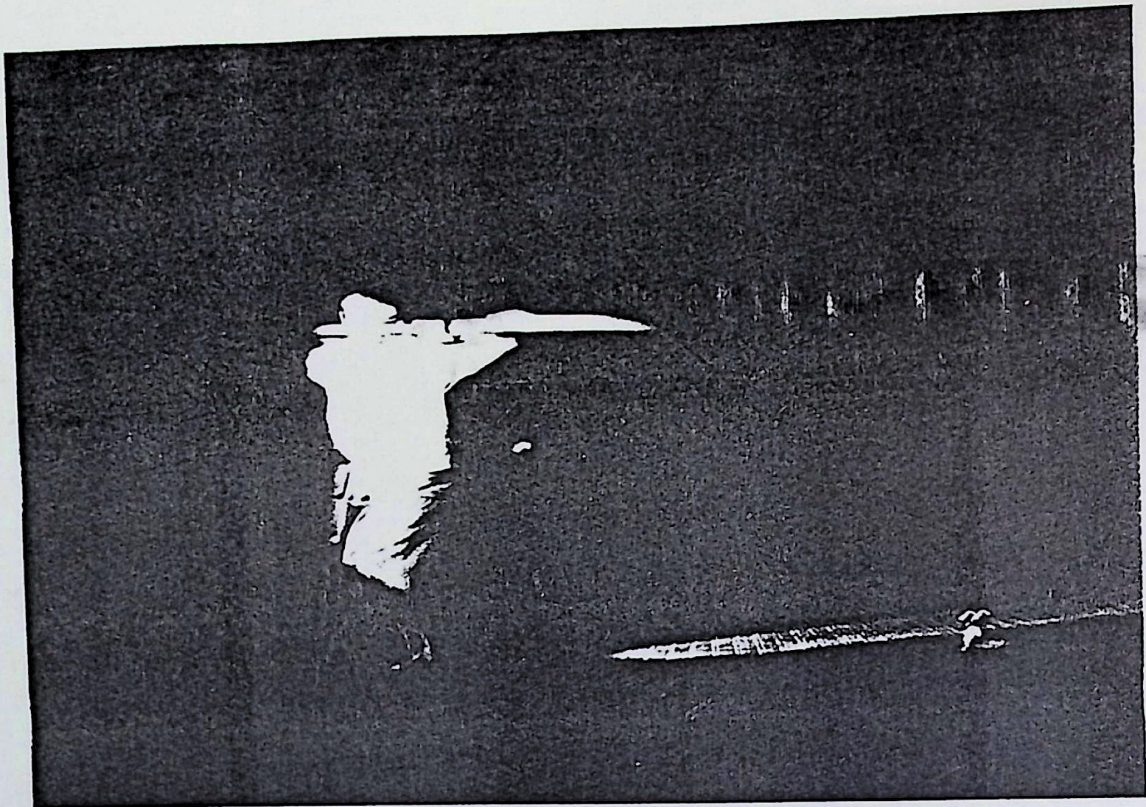
"The Lost Land", Performance
Mongkol Plienbangchang, Thailand

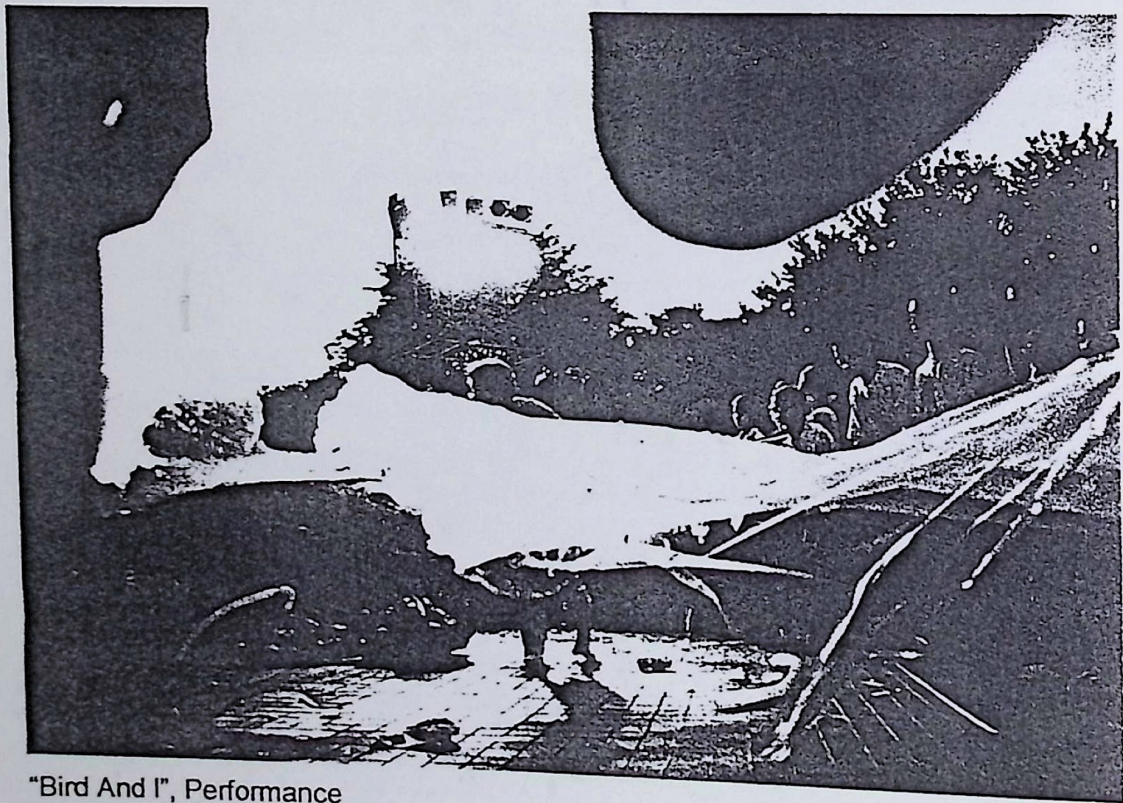
"Creation and Nature Revenge", Performance
Anisul Islam Hero, Bangladesh

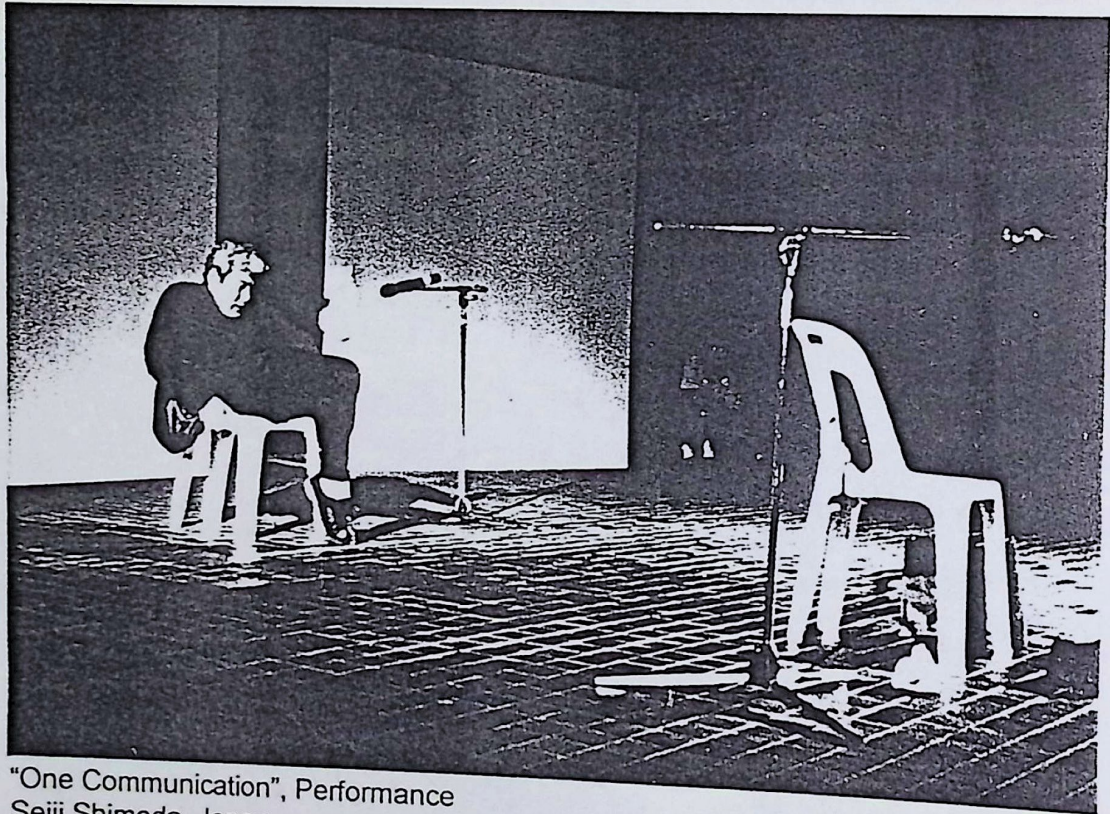
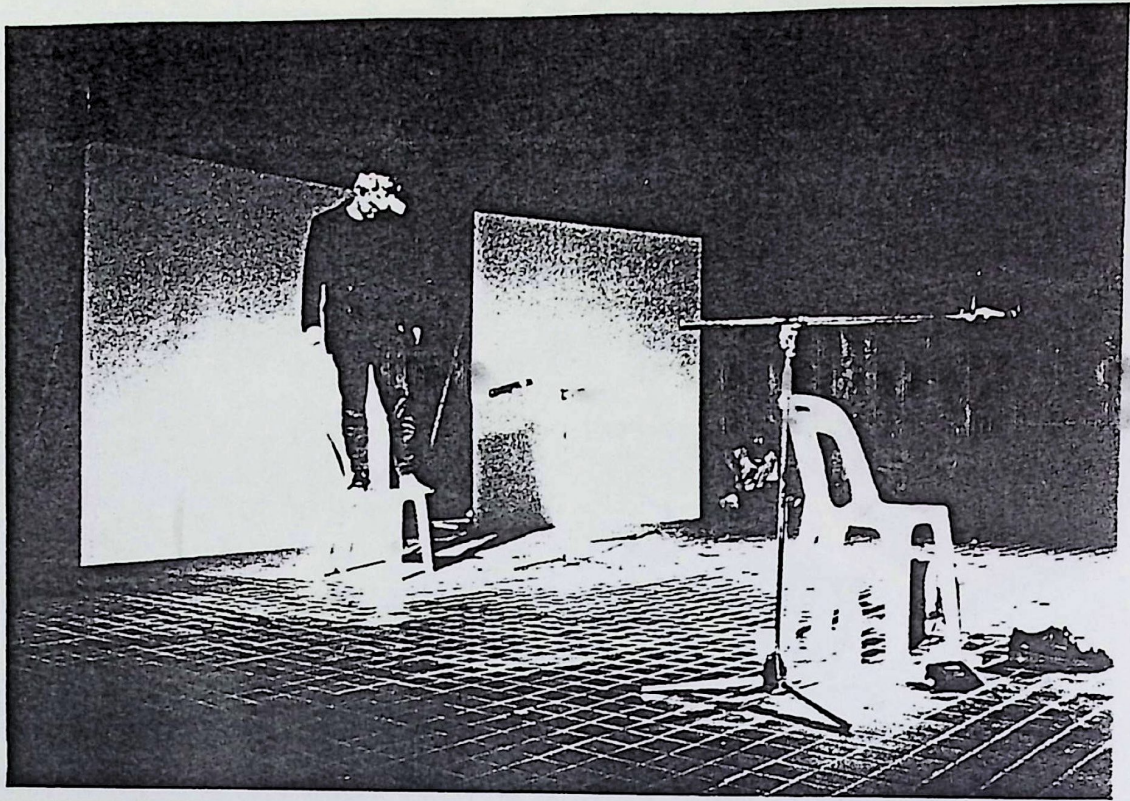
"Surgical", Performance
Santipap Inkong-Ngam, Thailand

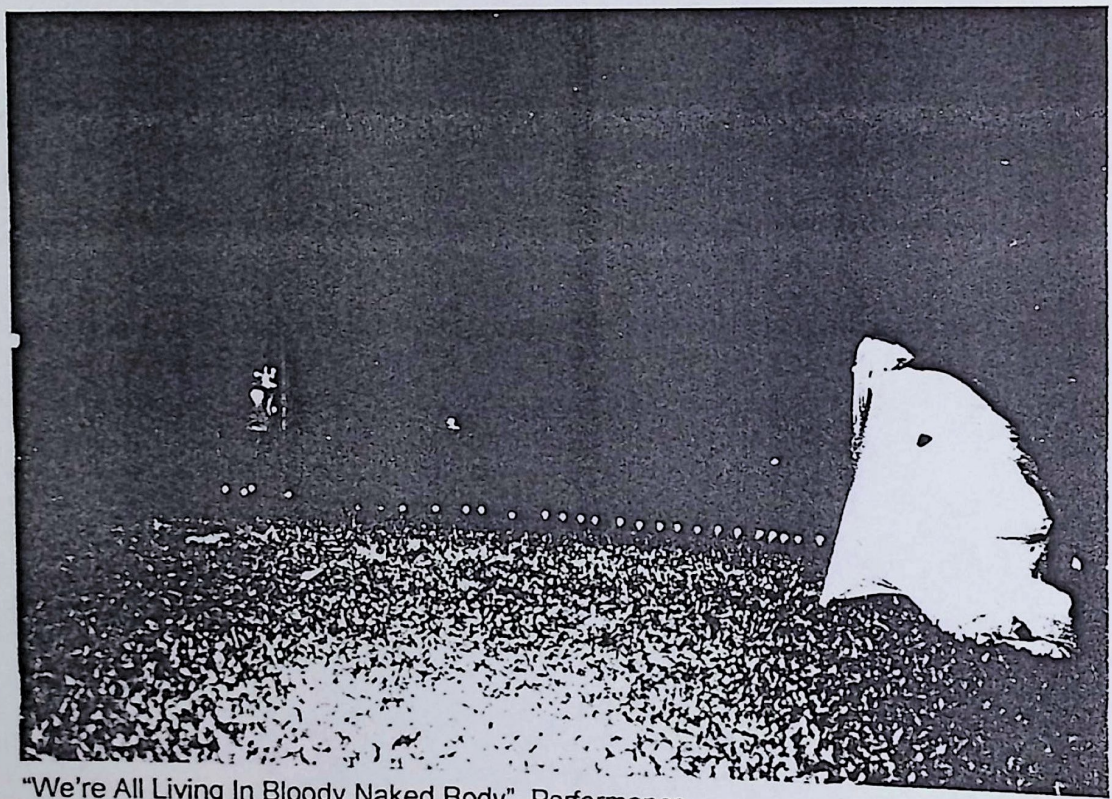
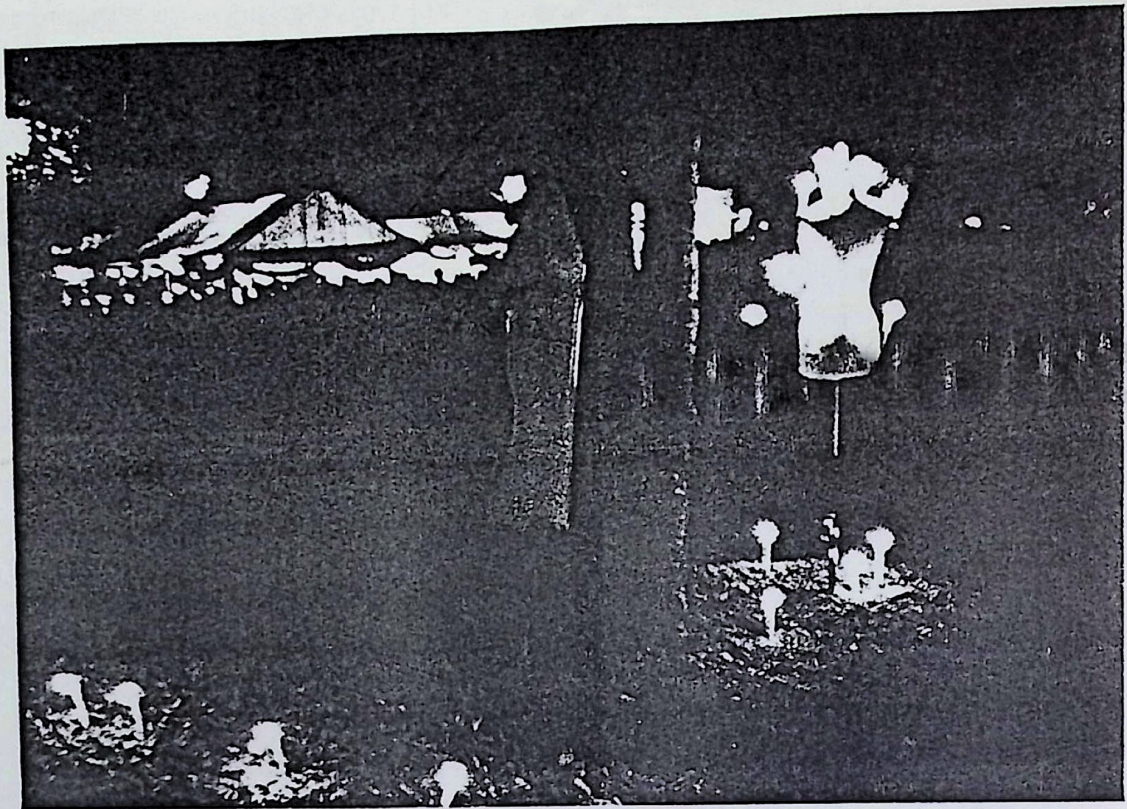
"Big Yawn '98", Performance
Yoshimichi Takei, Japan

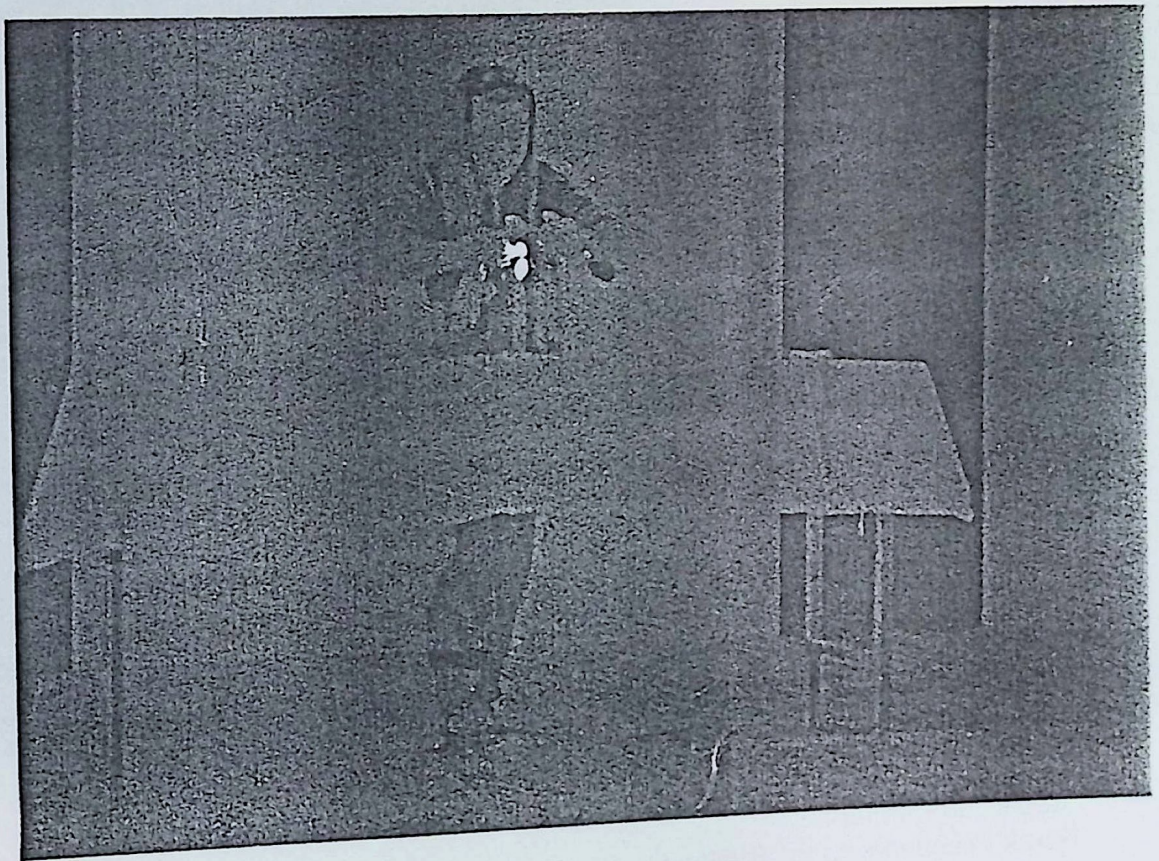
"Bird And I", Performance
Hong O-Bong, Korea

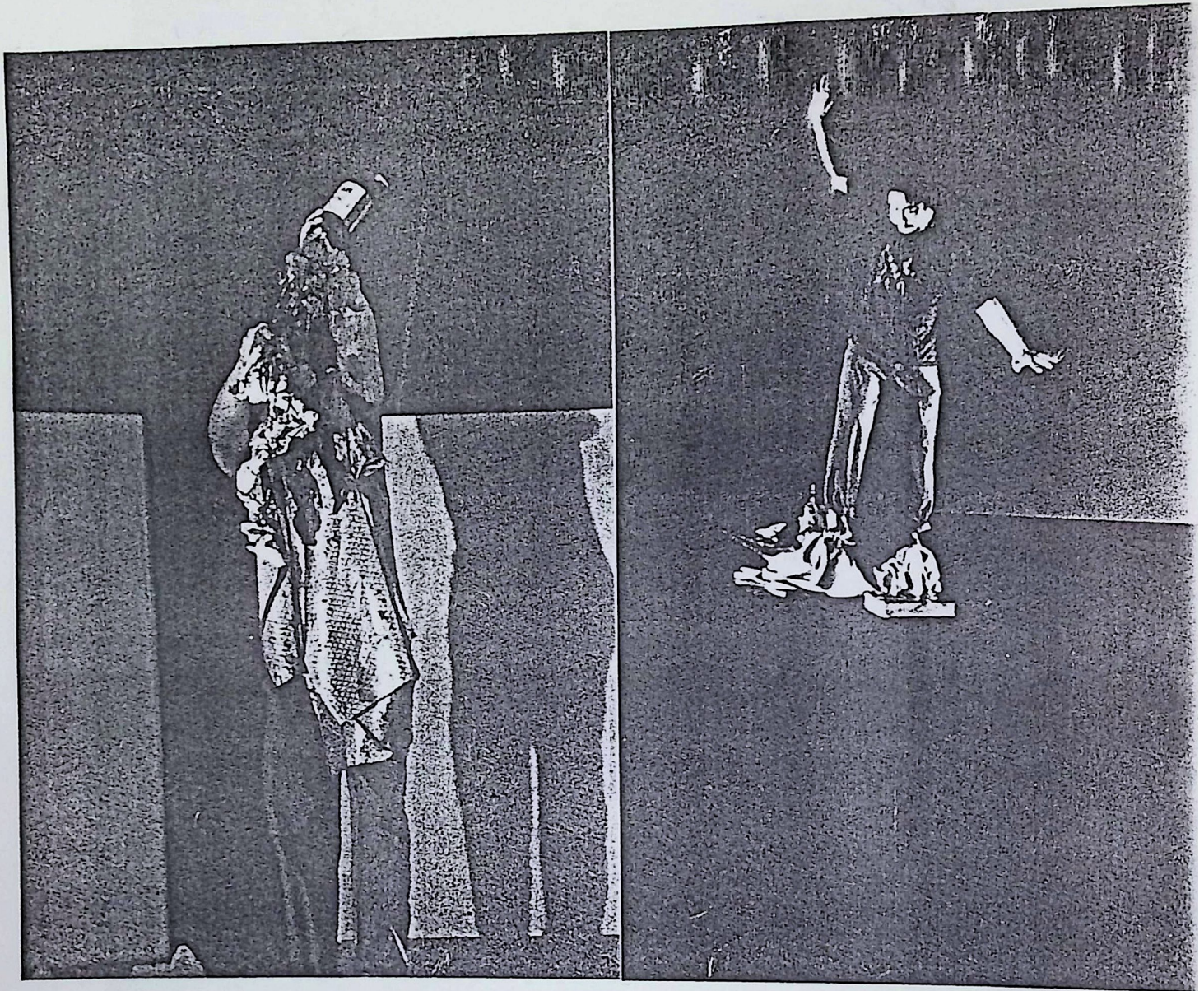
"One Communication", Performance
Seiji Shimoda, Japan

"We're All Living In Bloody Naked Body", Performance
Montri Termsombat, Thailand

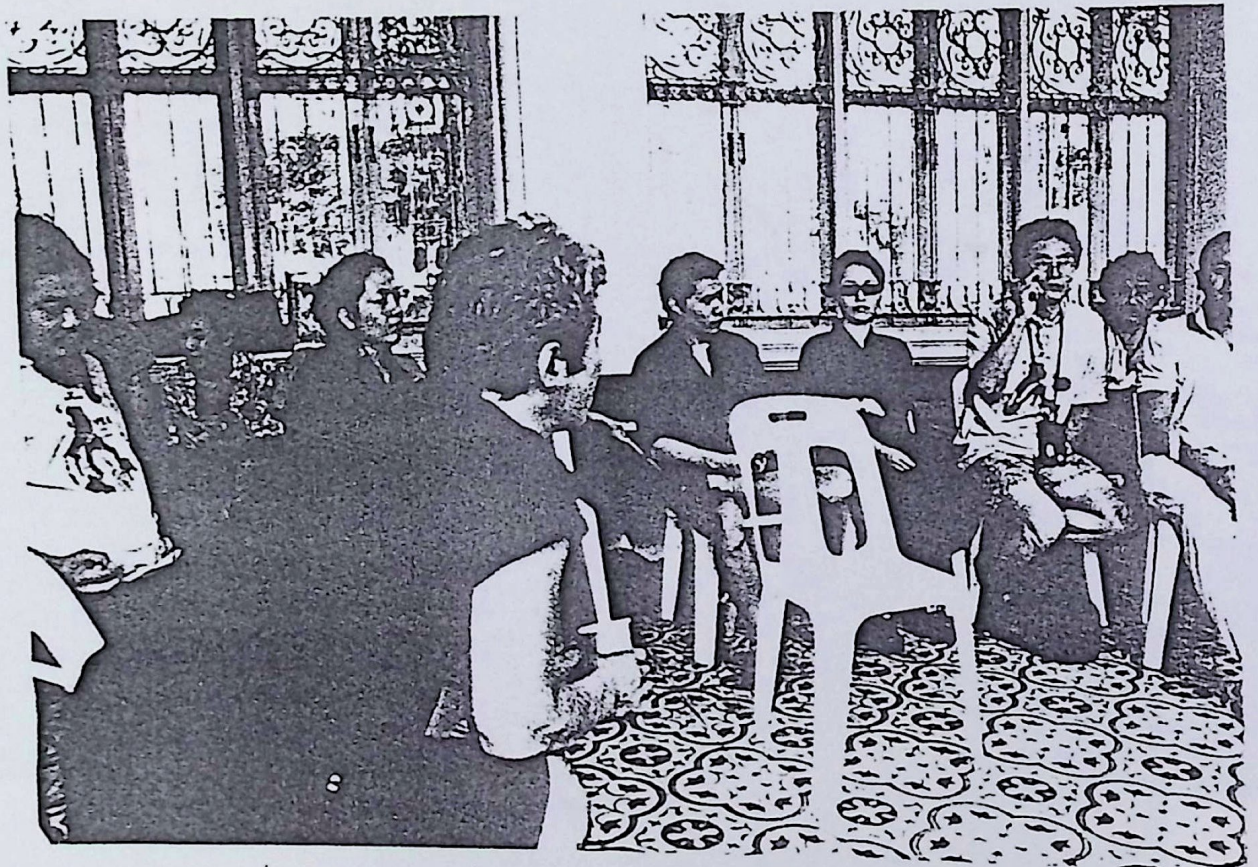
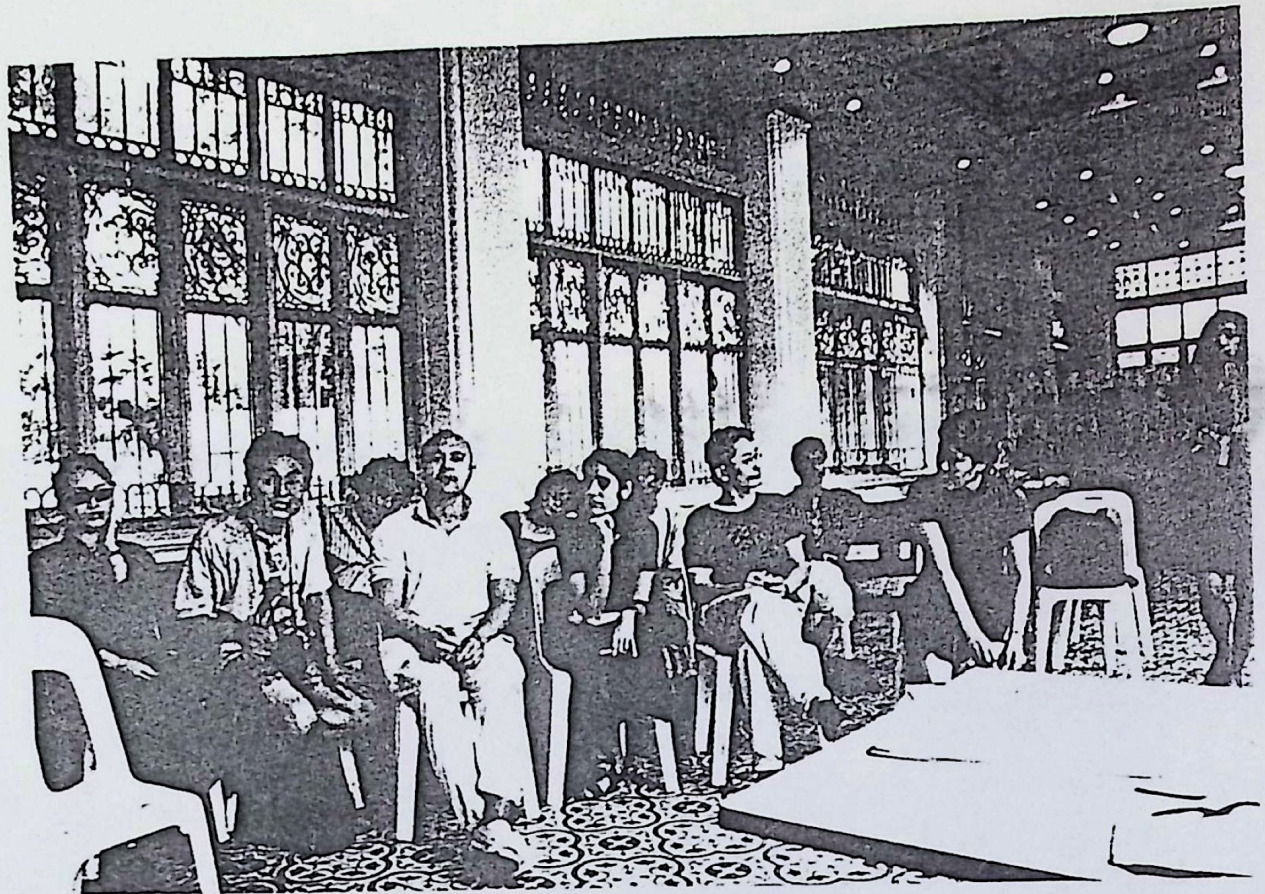
"Last Heritage", Performance
Jittima Pholsawake, Thailand

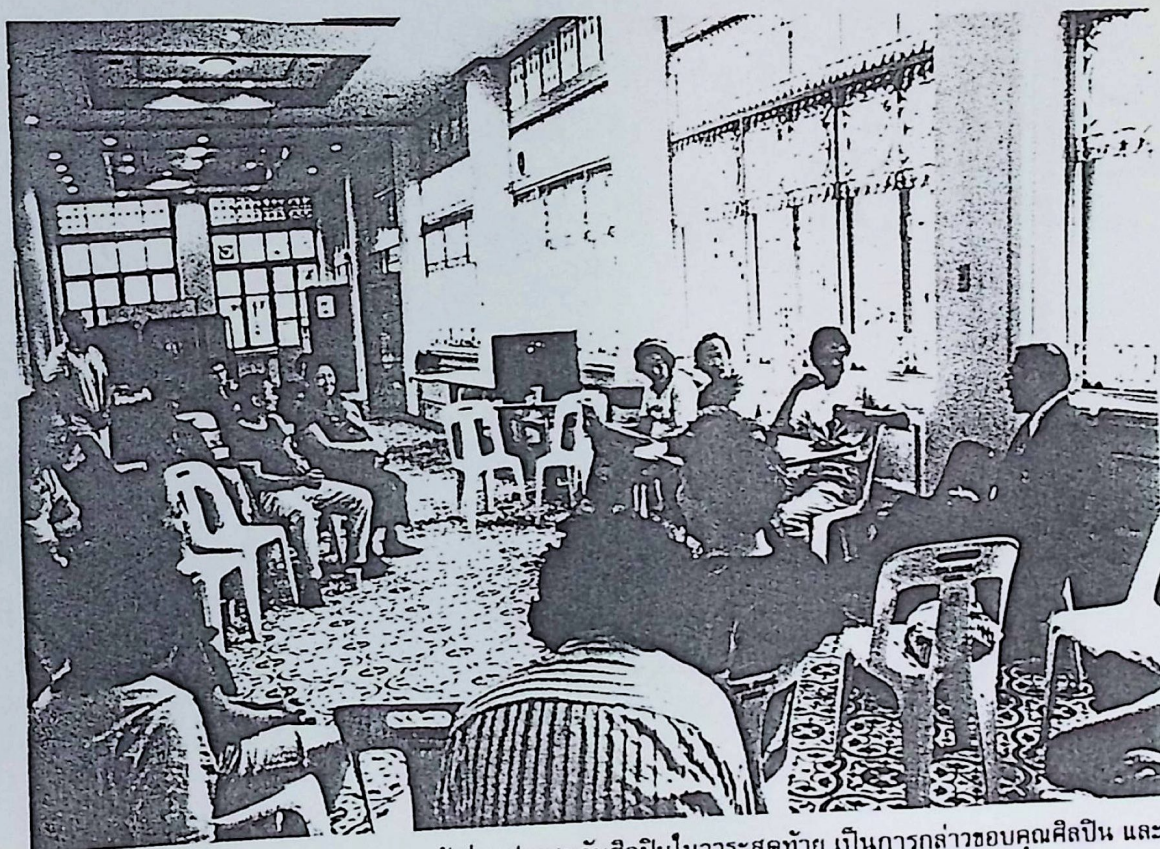
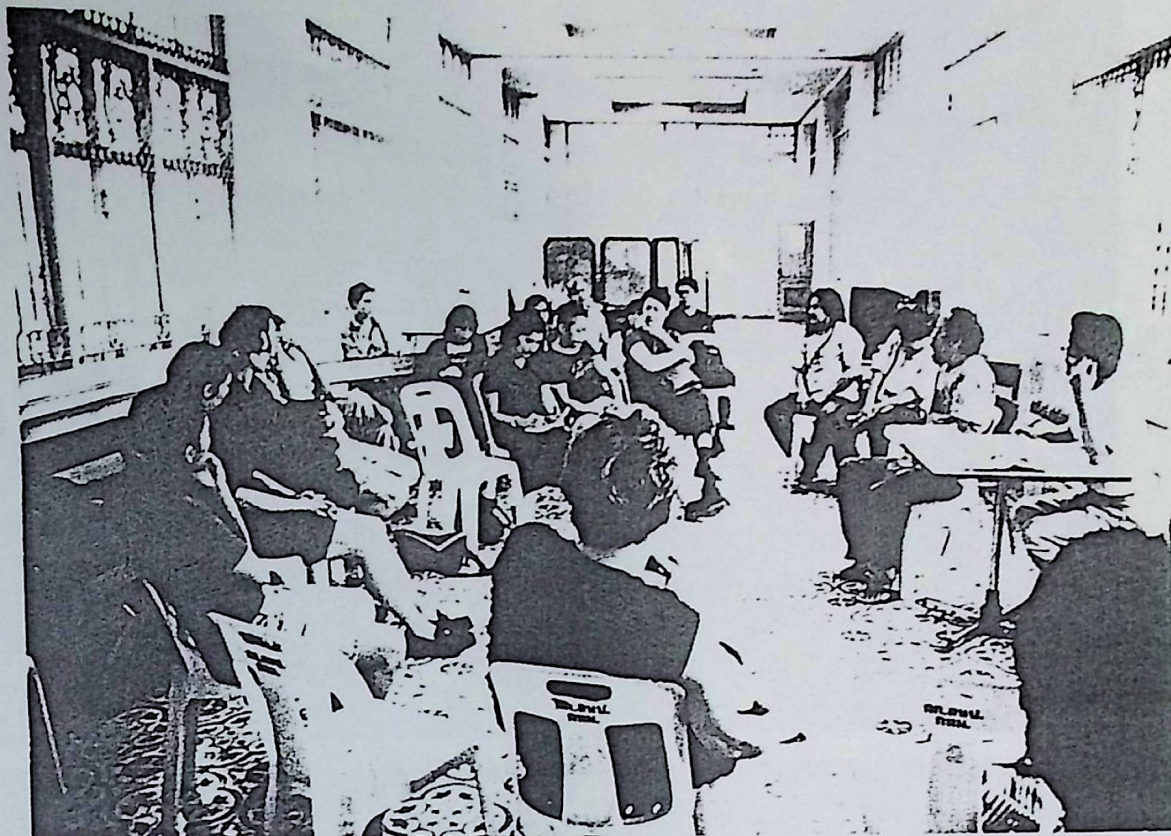
"Recall", Performance
Paisal Plienbangchang, Thailand

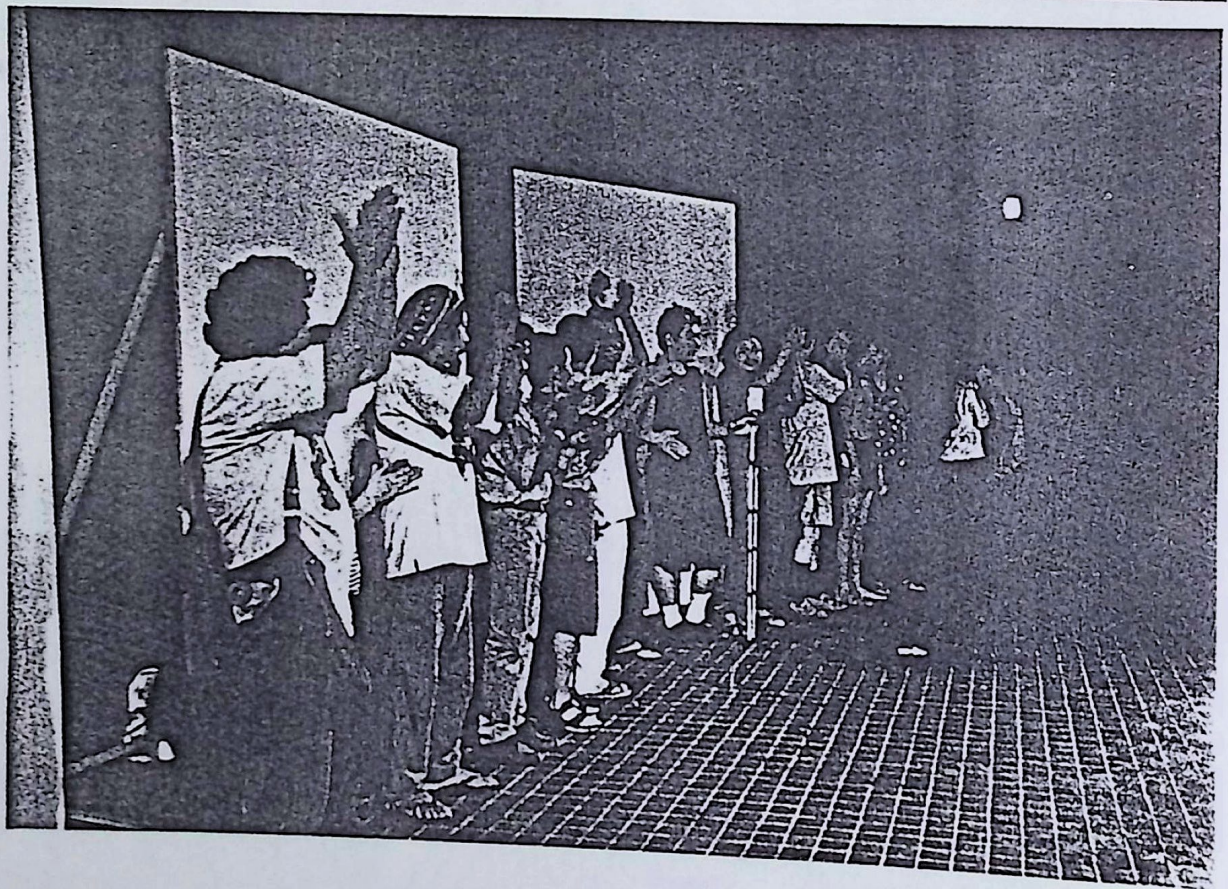
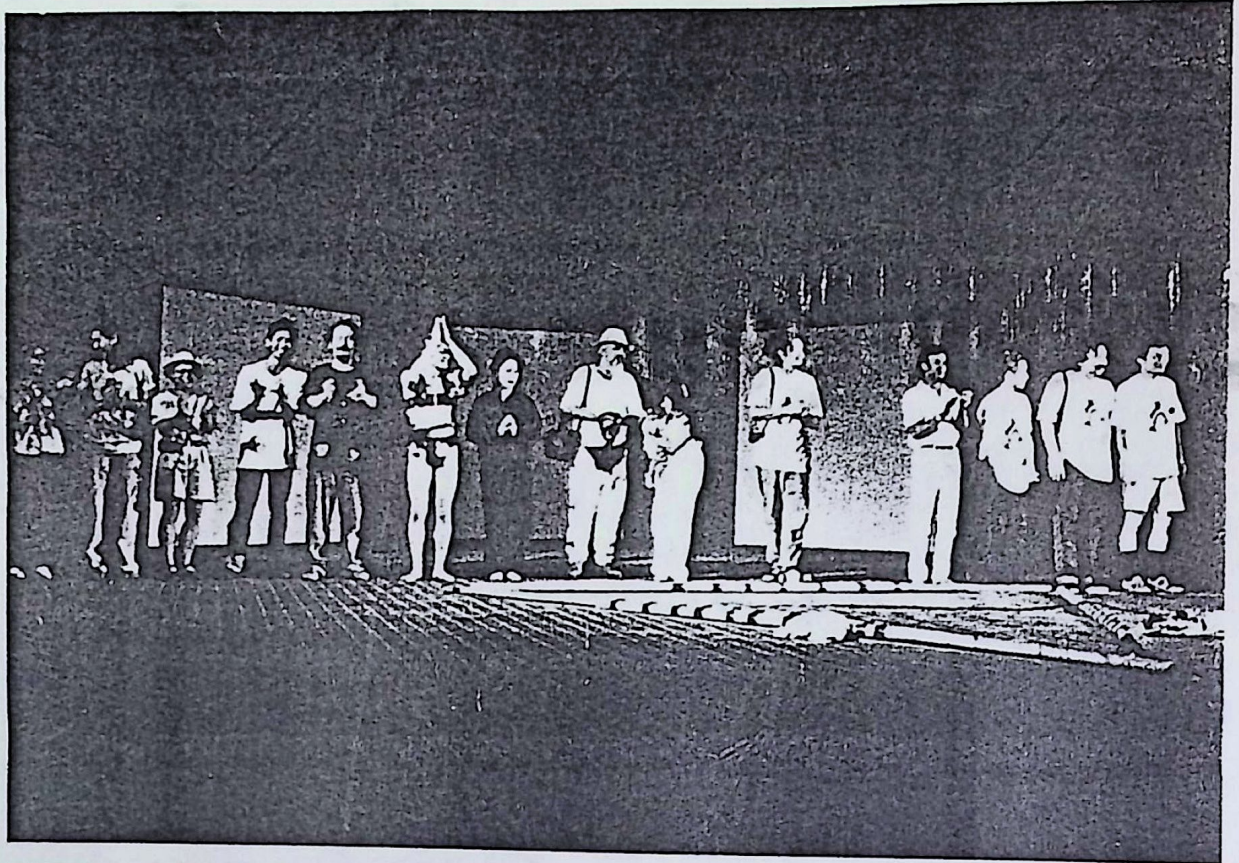
"Kill Me to Keep Me Alive", Performance
Josef Ng, Singapore

การประชุมศิลปิน เรื่อง ศิลปะการแสดงในเอเชีย และการสร้างเครือข่าย
26 ตุลาคม 2541 เรือนกระจก สวนสราญรมณ์ กทม.

รอง ผอ. สำนักสวัสดิการสังคม กทม. เข้าร่วมประชุมกับศิลปินในวาระสุดท้าย เป็นการกล่าวขอบคุณศิลปิน และ ยืนยันถึงการสนับสนุนอย่างจริงจังของ กทม.

รายชื่อสื่อมวลชนที่มาร่วมงาน ASIATOPIA

ชื่อ - สกุล	หน่วยงาน
1.Philip Camwel - Smith	Metro Magazine / Sawaddee (TG inflight magazine)
2.Steven Pettifor	Metro Magazine
3.Annie	BBC.
4.อำนาจ วิธา	BBC.
5.มาลี คล้าประเสริฐ	TV.7
6.การุณย์ ฉันทปรกรณ์	Entertain Talk TV.5
7.จ๊กรายุทธ จามจู้รี	Entertain Talk TV.5
8.ชนิษฐา วิริยะปราสาท	รายการสารคดีกระจกหกด้าน TV.7
9.วัฒน์ชัย ยะนินทร	ผู้จัดการรายวัน
10.สุกัญญา แสงงาม	ผู้จัดการรายวัน
11.ธนวรรณ เตโชดำรง	ITV.
12.Kavitha Rao	ASIA WEEK
13.ทวีศักดิ์ ไยเมือง	น.ส.พ.มติชน
14.สกล สนิรัตน์	น.ส.พ.สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
15.Masafum Yamamoto	Metro Magazine
16.ภัทรวดี ภัทรนาวิก	The Nation / Focus
17.Susana Acexel	ผู้สื่อข่าวอิสระจากประเทศเม็กซิโก
18.นฤทธิ นาคเกษม	น.ส.พ.ข่าวสารการเมือง
19.อโนทัย จินดารัตน์	น.ส.พ.สยามรัฐ รายวัน
20.กนกพร เบญจทรัพย์	น.ส.พ.สยามรัฐ รายวัน
21.นาดยา ศรีดี	น.ส.พ.ข่าวสด
22.ภัทรพร ยภิชาติ	น.ส.พ.วัฏจักร

JAXPA'98
SARANROM PARK

PERFORMANCE SCHEDULE

24 OCTOBER 1998

12:00 _____

13:00 _____

14:00 Sompong Tawee starts project 'Poetry: Life'

14:30 Poetry, Art and Nature Activity

15:00 _____

15:30 _____

16:00 Josef Ng's

16:30 Honey Bee Special / EMPOWER
Katsura Kan Dance Company

17:00 opening ceremony at the stage site

17:30 _____

18:00 Yoon Young-Suk "Asia"

18:30 Surapol & Khaisaeng Panyawacheera "Amazing Thailand"

19:00 Monkhol Plienbangchang "The Lost Land"

19:30 Anisul & Chowdhury "Creation and Nature revenge"

20:05 Santipap Inkong-ngam "Surgical"

20:30 Vasan Sittiket "Let's Go"

21:00 Yoshimichi Takei "Big Yawn '98"

-----end-----

JAXPA'98
SARANROM PARK

PERFORMANCE SCHEDULE

25 OCTOBER 1998

12:00 _____

13:00 _____

14:00 Sompong Continue "Poetry: Life"

14:30 Chumpon Continue "en route"

15:00 Poetry, Art and Nature Activity

15:30 _____

16:00 _____

16:30 Michael Shaowanasai "Site"

17:00 "-----"-----"

17:30 Hong O-Bong "The Bird and I"

18:00 Lee Wen "The Yellow Man Trying To Tell His Mother About Art"

18:30 Seiji Shimoda "One Communication"

19:00 Arahmiani Rahmayani "Show me your heart"

19:30 Montri Termsombat "We're All Lived in Bloody Naked Body"

20:00 Jitima Pholsawake "Last Heritage"

20:30 Paisal Plienbangchang "Recall"

21:00 Josef Ng "Singapore is not my country / Kill me to keep me alive"

-----end-----

การสัมมนาศิลปินศิลปะแสดงแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1

26 ตุลาคม 2541, 13.00 - 16.00 น.

อาคารสโมสรสราญรมณ์, สวนสราญรมณ์

- ประเด็น
1. ประสบการณ์และกิจกรรมศิลปะแสดงที่สำคัญ ในแต่ละประเทศ
 2. ประสบการณ์ส่วนตัวด้านการแสดง และโดยเฉพาะการเตรียมตัวแสดงครั้งนี้
 3. ข้อเสนอแนะต่อการจัดศิลปะแสดง ร่วมกันต่อไป

สรุปจากบันทึกการประชุม

ความเคลื่อนไหววงการศิลปะแสดงในประเทศต่าง ๆ

เกาหลี

ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยปัจจุบันนี้ คิดว่าตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป กิจกรรมศิลปะแสดงเล็ก ๆ ตามเมืองต่าง ๆ แต่ละภาค อาจจะได้รับ การสนับสนุนน้อยลง หรือหลายงานคงจะงดไป แต่สำหรับการแสดงใหญ่ ๆ เช่น ที่ กองจู ซึ่งถือเป็นมหกรรมศิลปะนานาชาติของภาคตะวันออก ส่วนทางภาคตะวันตก ก็คงจะเหลือแค่งานมหกรรมศิลปะนานาชาติที่เมืองปูซาน

มหกรรมศิลปะนานาชาติที่กองจูนั้น เริ่มขึ้นเมื่อปี 1980 และจัดเป็นประจำทุก ๆ 2 ปี เป็นมหกรรมที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยุติได้ดี ได้รับการสนับสนุนจากทั้งเมืองกองจู และรัฐบาลกลาง รวมทั้งสปอนเซอร์จากการท่องเที่ยว และธนาคาร ห้างร้าน แต่ก็เชื่อว่าปีหน้า คงจะได้รับการสนับสนุนน้อยลงบ้าง

ที่ปูซาน เนื่องจาก ลี ซาน จิน ศิลปินที่เป็นผู้นำจัดงานมหกรรมศิลปะนานาชาติที่นั่น ปัจจุบันย้ายไปอยู่เยอรมัน และมีประธานจัดงานคนใหม่ ซึ่งเคยทำงานพิพิธภัณฑ์มาก่อน ลักษณะงานอาจจะเปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่ก็คิดว่า คงจะได้รับการสนับสนุนให้จัดต่อไป

ญี่ปุ่น

NIPAF (Nippon International Performance Art Festival) เป็นมหกรรมศิลปะแสดงสด แห่งเดียวในญี่ปุ่นขณะนี้ แม้ว่าดูเหมือนงานศิลปะแสดงในญี่ปุ่นจะดูคึกคัก แต่ในระยะปี 80-90 วงการศิลปะแสดงสดค่อนข้างจะซบเซา อาจจะเป็นเพราะความคึกคักทางสังคมได้ลดลงไป เมื่อเทียบกับช่วง 70 ที่ญี่ปุ่นมีขบวนการอวองการ์ด (AVANT GARDE) ที่คึกคัก และได้รับการยอมรับในทางนานาชาติมาก ทั้งในทางวรรณกรรม และศิลปะทางด้านงานศิลปะแสดง กลุ่มกูไต GUTAI ซึ่งมีส่วนร่วมในการก่อตั้งขบวนการศิลปะแสดงในยุโรปและอเมริกาในยุค 60 ด้วย ก็มีอิทธิพลให้ตะวันตกหันมามองแนวคิดปรัชญาร่วมสมัยของตะวันออกมากขึ้น

แต่ปัจจุบันนี้ ความรุ่งเรืองของวงไว้ในเรื่องของรูปแบบมากกว่า เช่นตามพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยหลายแห่ง นิยมสร้างพื้นที่ให้งานศิลปะแสดง แต่ก็ไม่ค่อยจะมีกิจกรรมเท่าไร แต่หลายครั้งที่พิพิธภัณฑ์เหล่านี้ จะเชิญ มร.ซิโมตะ ให้ไปช่วยจัดศิลปะแสดงให้ เพราะพวกเขาไม่รู้จักร่วงการศิลปะแสดง

แต่อย่างไรก็ตาม ศิลปินแสดงก็มีมากกว่า ใน NIPAF และกระจายตามภูมิภาคต่าง ๆ และมักจะมีมหกรรมศิลปะแสดงเล็ก ๆ จัดกันเป็นกลุ่ม ๆ ตามสถานพักร้อนบนภูเขา ซึ่งเป็นการรวมตัวกันอย่างเงียบ ๆ

NIPAF เองในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา ก็ได้มีโอกาสจัดกิจกรรมตามมหาวิทยาลัยศิลปะ และจัดอบรมฤดูร้อนขึ้น ซึ่งก็ได้รับความสนใจจากนักศึกษาศิลปะมากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับการจัดมหกรรม ซึ่งถือว่าการส่งเสริม

งานศิลปะแสดง NIPAF เองก็มีโครงการที่จะออกจากญี่ปุ่น ไปจัดมหกรรมที่เกาหลี, ไต้หวัน และที่อื่น ๆ อีก อาจจะ
เป็นประเทศไทย และอินโดนีเซีย

การสนับสนุนหลักที่ NIPAF ได้รับก็คือ JAPAN FOUNDATION และ JAPAN CULTURAL FUNDS การจัด
ตามหัวเมืองต่าง ๆ ก็มักจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเมืองนั้น ๆ ด้วย
อย่างไรก็ตาม มร.โยชิมิชิ ทาเคอิ แสดงความสนใจที่จะจัดแลกเปลี่ยนศิลปินในขนาดที่เล็กลง เช่น
ระหว่างกลุ่มของเขาและเพื่อน 2-3 คน กับศิลปินไทย และอาจจะรวมถึงการขยายไปหากลุ่มเล็ก ๆ ในเวียดนาม
ลาว และเขมร ด้วย

บังคลาเทศ

กิจกรรมศิลปะร่วมสมัยในบังคลาเทศ ยังไม่มีแปลกแหวกแนวอย่างนี้ อาจจะมีจิตรกรรม หรืองานแบบ
สามมิติ ด้านการแสดงก็มักจะเป็นเชิงเฮี้ยเตอร์มากกว่า แต่ JAXPA ก็ได้ให้แนวคิดกับเขามากกว่า การจัดงานใน
ลักษณะนี้เป็นไปได้ เพราะบังคลาเทศมีเทศกาลบ่อย ๆ คิดว่าน่าจะทดลองทำดูบ้าง

อินโดนีเซีย

ในอินโดนีเซีย ยังไม่เคยมีการจัดงานมหกรรมศิลปะร่วมสมัย ถ้าดูตามสถานการณ์ในตอนนั้นแล้ว ก็ยังจะ
เป็นไปได้ยาก แต่ถ้า JAPAN FOUNDATION หรือ ALLIANCE FRANCAISE สนใจก็มีความเป็นไปได้

สิงคโปร์

ศิลปะแสดงเริ่มขึ้นอย่างจริงจังในราวปี 1987 เมื่อศิลปินชื่อ TANG DA WU กับเพื่อน ๆ ร่วมกันก่อตั้ง
ARTISTS VILLAGE ขึ้นที่ชานเมืองสิงคโปร์ ที่เป็นฟาร์มโก่งเล็กกิจการแล้ว กิจกรรมของ ARTIST VILLAGE สร้าง
ความเปลี่ยนแปลงในวงการศิลปะที่สิงคโปร์มาก แม้ว่าสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีระเบียบเคร่งครัดมาก เช่นการ
แสดงศิลปะ จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐ และยอมรับเงื่อนไขที่จะถูกเว้นเซอร์ หรือยกเลิกการแสดงกลางคืนได้ แต่
การเกิดขึ้นของ ARTIST VILLAGE ก็ทำให้พิพิธภัณฑที่ร่วมสมัย ซึ่งเป็นของรัฐ พยายามบรรจุงานการ "FRINGE -
นอกรอบ" เข้าไว้เสมอมา เพื่อให้โอกาสแก่การทำงานเชิงทดลอง

ประเทศไทย

การได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ในเรื่องของศิลปะเป็นเรื่องยาก และสถาบันศิลปะของรัฐก็ไม่ค่อยสนใจ
ใจที่จัดกิจกรรมเชิงสังคมแบบนี้ แต่ครั้งนี้เราก็คือว่าเป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ ที่กลุ่มศิลปินอิสระซึ่งไม่มีฐานสถาบัน
รองรับ ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ให้จัดงานในลักษณะที่เป็นทางการเช่นนี้ แม้ว่าจะเป็นเพียงแค่ว่า ชีดี ฟันดิง
(CITY FUNDING) แต่มันก็จะเป็นตัวอย่างที่ดี หาก กทม. ทำแล้วประสบความสำเร็จ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเสรีภาพในการแสดงออก มากที่สุดประเทศหนึ่งในทวีปเอเชียก็ว่าได้ ดังนั้น
แม้ว่าภาครัฐจะให้ความสนใจต่อการสนับสนุนศิลปะร่วมสมัยไม่มากนัก แต่บรรยากาศที่เสรี ก็ทำให้เกิดกลุ่ม
ศิลปินอิสระขึ้นหลายกลุ่ม เพื่อแสดงความคิดเห็นและแนวทางการสร้างงานของคน สีสันของวงการศิลปะไทยขึ้น
อยู่กับกิจกรรมนอกสถาบันมากกว่า เช่นศูนย์บ้านดึกที่ก่อตั้งขึ้นในปี 1993, โพรเจก 304 ปี 1996, อาร่า
1997 และสตูดิโอช้าง ประมาณ 1995 กลุ่มอุกาบาต มีกิจกรรมตามที่สาธารณะและตามการประชุมของกรรมกร
ชานา ตั้งแต่ 1994 ความเข้มแข็งของกลุ่มศิลปินอิสระก็มีส่วนสำคัญมาก ในการสร้างความเติบโตและก้าวหน้า
ของศิลปะร่วมสมัยไทย

งานศิลปะแสดง NIPAF เองก็มีโครงการที่จะออกจากญี่ปุ่น ไปจัดมหกรรมที่เกาหลี, ไต้หวัน และที่อื่น ๆ อีก อาจจะ
เป็นประเทศไทย และอินโดนีเซีย

การสนับสนุนหลักที่ NIPAF ได้รับก็คือ JAPAN FOUNDATION และ JAPAN CULTURAL FUNDS การจัด
ตามหัวเมืองต่าง ๆ ก็มักจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเมืองนั้น ๆ ด้วย

อย่างไรก็ตาม มร.โยชิมีชิ ทาเคอิ แสดงความสนใจที่จะจัดแลกเปลี่ยนศิลปินในขนาดที่เล็กลง เช่น
ระหว่างกลุ่มของเขาและเพื่อน 2-3 คน กับศิลปินไทย และอาจจะรวมถึงการขยายไปหากลุ่มเล็ก ๆ ในเวียดนาม
ลาว และเขมร ด้วย

บังคลาเทศ

กิจกรรมศิลปะร่วมสมัยในบังคลาเทศ ยังไม่มีแปลกแหวกแนวอย่างนี้ อาจจะมีจิตรกรรม หรืองานแบบ
สามมิติ ด้านการแสดงก็มักจะเป็นเชิงเฮียเตอร์มากกว่า แต่ JAXPA ก็ได้ให้แนวคิดกับเขามากกว่า การจัดงานใน
ลักษณะนี้เป็นไปได้ เพราะบังคลาเทศมีเทศกาลบ่อย ๆ คิดว่าน่าจะทดลองทำดูบ้าง

อินโดนีเซีย

ในอินโดนีเซีย ยังไม่เคยมีการจัดงานมหกรรมศิลปะร่วมสมัย ถ้าดูตามสถานการณ์ในตอนนี้นี้แล้ว ก็ยังจะ
เป็นไปได้ยาก แต่ถ้า JAPAN FOUNDATION หรือ ALLIANCE FRANCAISE สนใจก็มีความเป็นไปได้

สิงคโปร์

ศิลปะแสดงเริ่มขึ้นอย่างจริงจังในราวปี 1987 เมื่อศิลปินชื่อ TANG DA WU กับเพื่อน ๆ ร่วมกันก่อตั้ง
ARTISTS VILLAGE ขึ้นที่ชานเมืองสิงคโปร์ ที่เป็นฟาร์มไก่ซึ่งเลิกกิจการแล้ว กิจกรรมของ ARTIST VILLAGE สร้าง
ความเปลี่ยนแปลงในวงการศิลปะที่สิงคโปร์มาก แม้ว่าสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีระเบียบเคร่งครัดมาก เช่นการ
แสดงศิลปะ จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐ และยอมรับเงื่อนไขที่จะถูกเวินเซอร์ หรือยกเลิกการแสดงกลางคืนได้ แต่
การเกิดขึ้นของ ARTIST VILLAGE ก็ทำให้พิพิธภัณฑน์ร่วมสมัย ซึ่งเป็นของรัฐ พยายามบรรจุรายการ "FRINGE -
นอกรอบ" เข้าไว้เสมอมา เพื่อให้โอกาสแก่การทำงานเชิงทดลอง

ประเทศไทย

การได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ในเรื่องของศิลปะเป็นเรื่องยาก และสถาบันศิลปะของรัฐก็ไม่ค่อยสน
ใจที่จัดกิจกรรมเชิงสังคมแบบนี้ แต่ครั้งนี้เราก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ ที่กลุ่มศิลปินอิสระซึ่งไม่มีฐานสถาบัน
รองรับ ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ให้จัดงานในลักษณะที่เป็นทางการเช่นนี้ แม้ว่าจะจะเป็นเพียงแค่ ซิตี้ ฟันดิง
(CITY FUNDING) แต่มันก็จะเป็นตัวอย่างที่ดี หาก กทม. ทำแล้วประสบความสำเร็จ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเสรีภาพในการแสดงออก มากที่สุดประเทศหนึ่งในทวีปเอเชียก็ว่าได้ ดังนั้น
แม้ว่าภาครัฐจะให้ความสนใจต่อการสนับสนุนศิลปะร่วมสมัยไม่มากนัก แต่บรรยากาศที่เสรี ก็ทำให้เกิดกลุ่ม
ศิลปินอิสระขึ้นหลายกลุ่ม เพื่อแสดงความคิดเห็นและแนวทางการสร้างงานของตน สีสันของวงการศิลปะไทยขึ้น
อยู่กับกิจกรรมนอกสถาบันมากกว่า เช่นศูนย์บ้านตึกที่ก่อตั้งขึ้นในปี 1993, โพรเจค 304 ปี 1996, อาร่า
1997 และสตูดิโอช้าง ประมาณ 1995 กลุ่มอุกาบาต มีกิจกรรมตามที่สาธารณะและตามการประชุมของกรรมกร
ชาวนา ตั้งแต่ 1994 ความเข้มแข็งของกลุ่มศิลปินอิสระก็มีส่วนสำคัญมาก ในการสร้างความเติบโตและก้าวหน้า
ของศิลปะร่วมสมัยไทย

สรุปความคิดเห็นของประชาชน และผู้ร่วมงาน ASIATOPIA

การจัดงานมหกรรมศิลปะแสดง ASIATOPIA ตามโครงการแลกเปลี่ยนศิลปะแสดงสดแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 24-25 ตุลาคม 2541 ที่สวนสราญรมณ์ นั้นจากการสำรวจของคณะทำงาน พบว่ามีผู้เดินทางมาชมงาน โดยเฉพาะ ประมาณ 600 คน โดยไม่นับประชาชนที่มาใช้สวนสาธารณะตามปกติ และได้ถือโอกาสชมการแสดงไปด้วย ซึ่งจะมีอยู่ประมาณ 2-3000 คน

การสอบถาม ผู้เข้าชมจำนวน 600 คน จำแนกได้เป็น

นักศึกษา 50% ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาด้านศิลปกรรมในสถาบันอุดมศึกษา อาทิ มหาวิทยาลัยศิลปากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันราชภัฏสวญสุนันทา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเพาะช่าง เป็นต้น

ศิลปินแขนงต่าง ๆ 10% อาทิ จิตรกร ประติมากร นักแสดงละคร และอาจารย์สอนศิลปะ

ชาวต่างชาติ 10%

ประชาชนทั่วไป 30 %

ทั้งนี้ ไม่รวมสื่อมวลชน กลุ่มผู้ปฏิบัติงานขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) และอาสาสมัครที่มาช่วยงาน ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 150 คน

สำหรับความเห็นของผู้เข้าชมงาน ซึ่งสรุปได้จากการสอบถาม และจากการแสดงความคิดเห็นในบอร์ดแสดงความคิดเห็น สรุปความเห็นได้ดังนี้ -

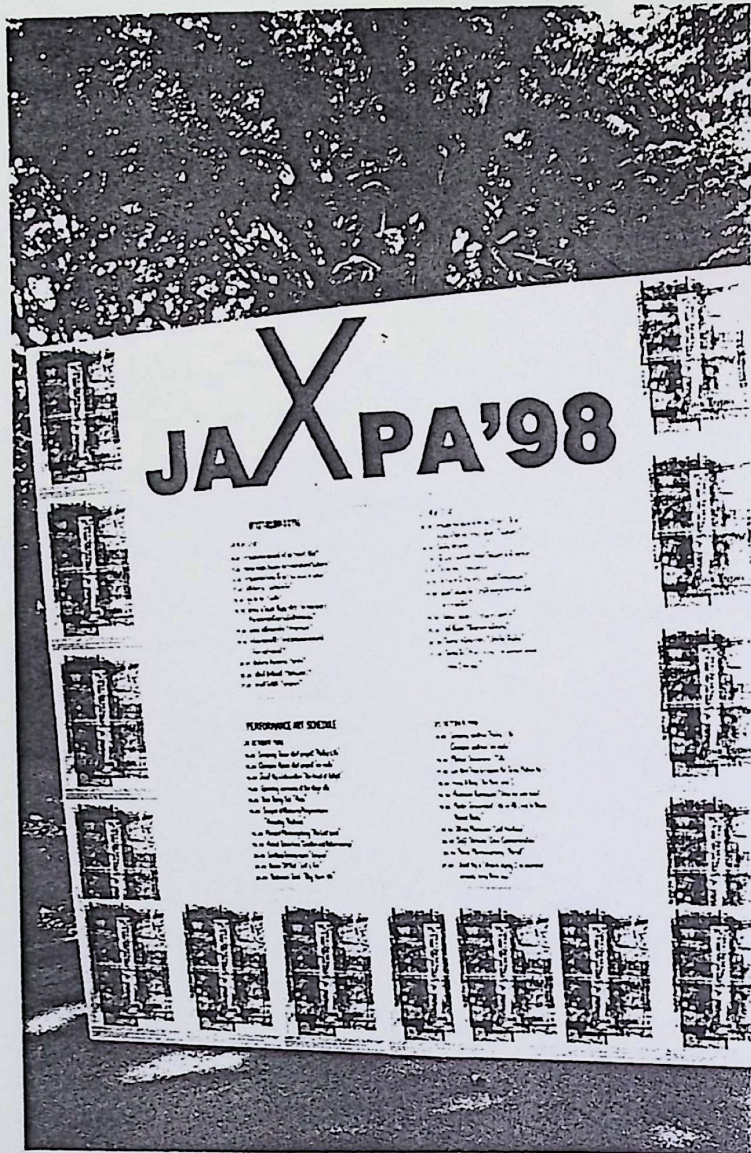
1. เห็นด้วยกับการจัดงานศิลปะแสดงในสวนครั้งนี้
2. ต้องการให้มีการจัดงานเช่นนี้ ต่อเนื่องกันทุกปีไป
3. เป็นประโยชน์ในด้านการเผยแพร่ความรู้เรื่องศิลปะวัฒนธรรมต่อประชาชน และให้ความบันเทิงด้วย
4. สำหรับกลุ่มนักศึกษา เห็นว่า
 - 4.1 ศิลปะแสดงมีไม่บ่อยมากในประเทศไทย หากดูได้ยาก
 - 4.2 การจัดในที่สาธารณะทำให้ได้ดู เสริมความรู้ได้มาก เพราะเป็นงานศิลปะประเภทหนึ่ง ที่นักศึกษาศิลปะควรมีโอกาสได้เรียนรู้
 - 4.3 การแสดงในที่สาธารณะทำให้สามารถสัมผัสได้ใกล้ชิด และยังได้เห็นการแสดงของศิลปินนานาชาติอีกด้วย
5. สำหรับประชาชนทั่วไป เห็นว่า
 - 5.1 ยังไม่ค่อยเข้าใจ ศิลปะแสดง แต่ก็สนุก และประทับใจกับการแสดงมาก
 - 5.2 รู้สึกพอใจ ที่ประชาชนได้มีโอกาสได้ชมงานระดับนานาชาติ เพราะโดยทั่วไปคนธรรมดาจะไม่ค่อยได้ดูงานดี ๆ
 - 5.3 ทำให้รู้สึกได้ผ่อนคลาย และเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง

6. กลุ่มสื่อมวลชน ซึ่งให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์งานด้วยดีมาก่อนวันงาน ในงานนี้มีสื่อมวลชน ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และโทรทัศน์ ให้ความสนใจกันมาก ความคิดเห็นของสื่อมวลชน โดยสรุปคือ
- 6.1 ให้ความสนใจในประเด็นที่โครงการได้รับการสนับสนุนจาก กทม. และต้องการทราบว่าจะจัดต่อไปเป็นประจำทุกปีไหม
 - 6.2 การเตรียมข้อมูลให้สื่อมวลชน น้อยเกินไปสำหรับรายละเอียดและผลงานของศิลปินแต่ละคน
 - 6.3 การจัดงานในสวนสาธารณะ จะจำกัดการแสดงออกของศิลปินหรือไม่ เพราะกลุ่มผู้ชมหลากหลาย น่าจะจัดให้มีการแสดงภายในเฉพาะกลุ่มคนที่สนใจศิลปะจริง ๆ ด้วย หรือเปล่า เพื่อศิลปินจะได้แสดงออกอย่างเต็มที่
7. กลุ่มคณะทำงาน (อาสาสมัคร) อาสาสมัครส่วนใหญ่ที่มาช่วยงาน มีพื้นความรู้เรื่องศิลปะแล้ว และกำลังศึกษาศิลปะอยู่ แต่เนื่องจากศิลปะแสดง ไม่มีสอนในสถาบัน และยังไม่มีแพร่หลายมากในประเทศไทย การได้มาทำงานอย่างใกล้ชิดและอยู่เบื้องหลังศิลปิน ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมาก สำหรับการเรียนศิลปะ จึงอยากให้ออกกำลังกาย และควรจะมีจัดมหกรรมศิลปะแขนงอื่น ๆ ด้วย เพื่อเปิดโอกาสได้สัมผัสจริง

การใช้พื้นที่สวนสาธารณะ จัดงานศิลปะแสดงในครั้งนี้ ทำให้พื้นที่สวนสาธารณะเกิดประโยชน์ใช้สอยทางศิลปะขึ้น ทำให้เกิดการมองเห็นคุณค่าของสวนสาธารณะทางวัฒนธรรมขึ้นอีกอีกโสดหนึ่ง

แม้ว่าการสำรวจ จะเน้นไปที่คนที่เจาะจงมาชมงาน ASIATOPIA โดยเฉพาะก็ตาม แต่ก็ได้รับฟังเสียงสะท้อนที่ดี จากประชาชนที่มาใช้สวนฯ ตามปกติ ไม่ได้ถือว่า งานศิลปะแสดงรบกวนบรรยากาศ และทำลายความต้องการหย่อนใจ แต่กลับทำให้สวนมีบรรยากาศคึกคัก ไม่จำเจ และเนื่องจากไม่ได้มีการออกฐาน หรือส่งเสียงอึกทึกครึกโครม การแสดงก็เป็นเสมือนหนึ่งส่วนหนึ่งของชีวิตในสวนได้

แม้แต่ชมรมอาโรบิคแดนซ์ ที่ถูกยึดพื้นที่มาให้กับศิลปะแสดงเสีย 2 วัน ก็เต็มใจที่จะงดกิจกรรมให้ และมีสมาชิกหลายคน มาชมงาน และยังให้ยืมใช้ไฟฟ้า ในการซ่อม ทดลองแสงไฟ ในคืนที่ 23 ตุลาคมด้วย.

JAXPA'98

PERFORMANCE SCHEDULE

10:00 AM
10:30 AM
11:00 AM
11:30 AM
12:00 PM
12:30 PM
1:00 PM
1:30 PM
2:00 PM
2:30 PM
3:00 PM
3:30 PM
4:00 PM
4:30 PM
5:00 PM
5:30 PM
6:00 PM
6:30 PM
7:00 PM
7:30 PM
8:00 PM
8:30 PM
9:00 PM
9:30 PM
10:00 PM
10:30 PM
11:00 PM
11:30 PM
12:00 AM

PERFORMANCE SCHEDULE

10:00 AM
10:30 AM
11:00 AM
11:30 AM
12:00 PM
12:30 PM
1:00 PM
1:30 PM
2:00 PM
2:30 PM
3:00 PM
3:30 PM
4:00 PM
4:30 PM
5:00 PM
5:30 PM
6:00 PM
6:30 PM
7:00 PM
7:30 PM
8:00 PM
8:30 PM
9:00 PM
9:30 PM
10:00 PM
10:30 PM
11:00 PM
11:30 PM
12:00 AM

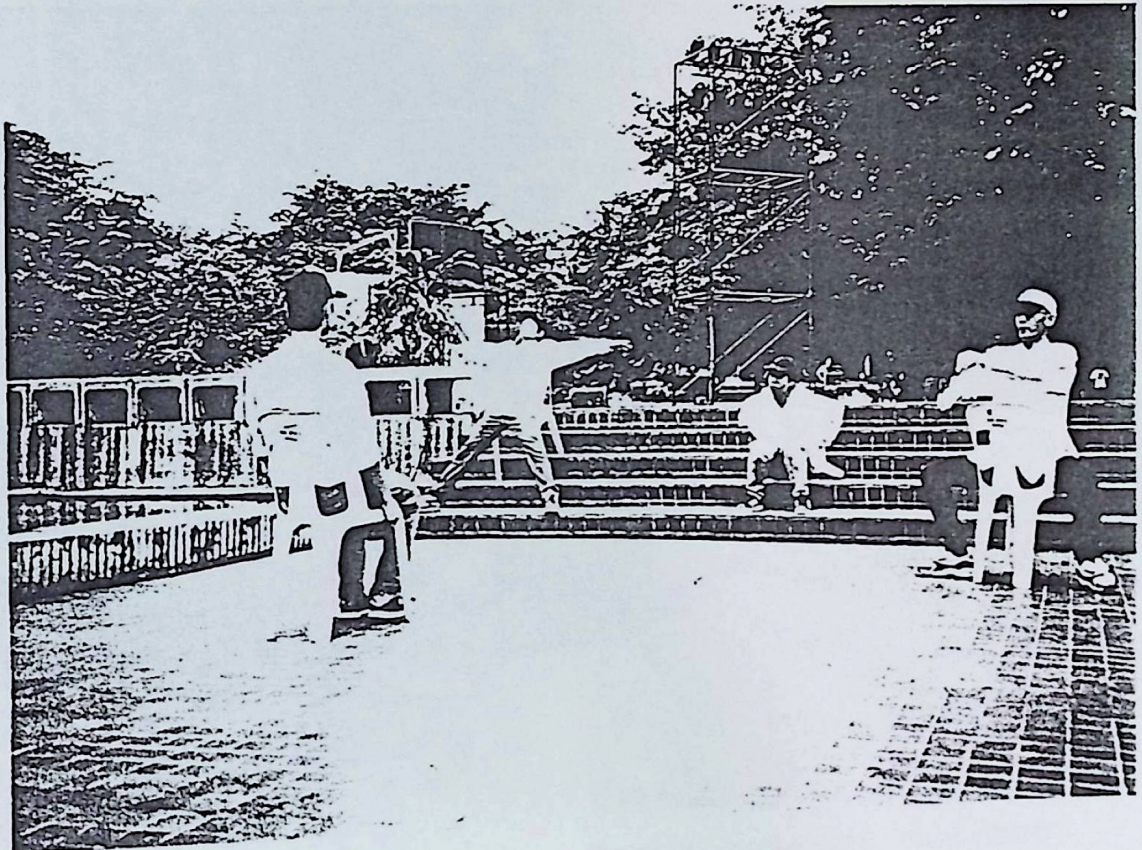
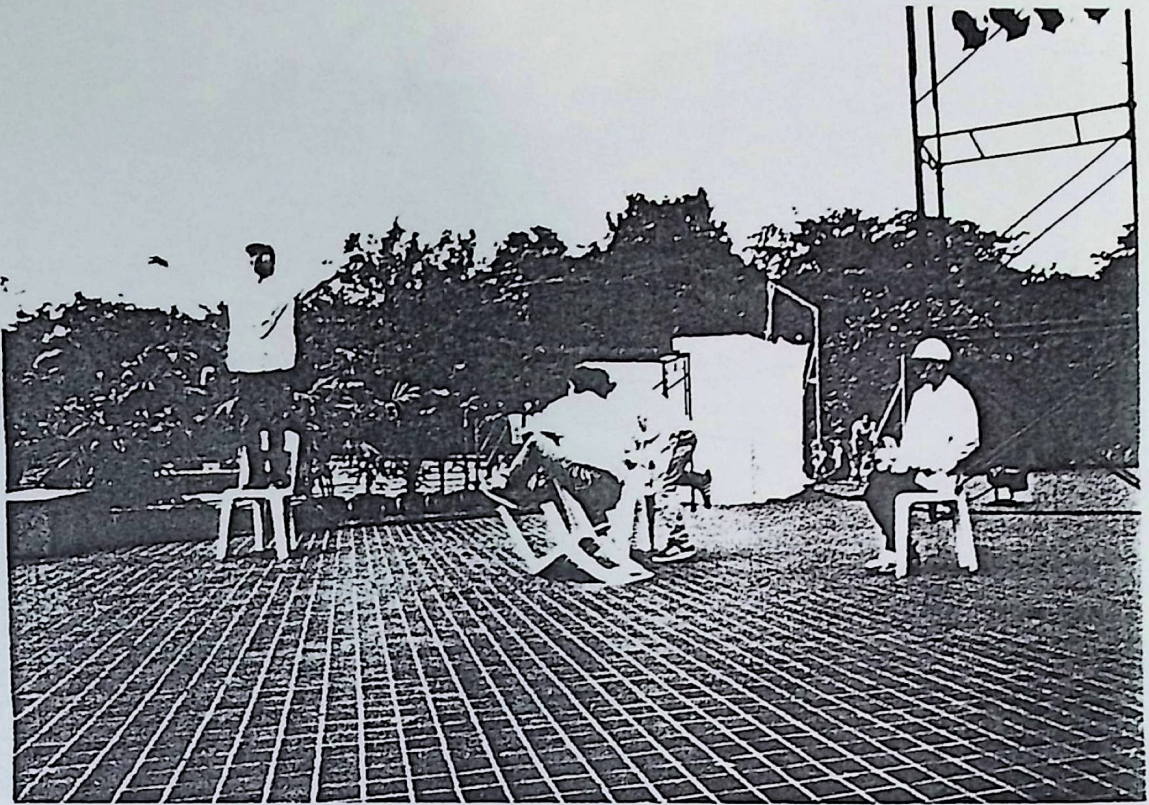
PERFORMANCE SCHEDULE

10:00 AM
10:30 AM
11:00 AM
11:30 AM
12:00 PM
12:30 PM
1:00 PM
1:30 PM
2:00 PM
2:30 PM
3:00 PM
3:30 PM
4:00 PM
4:30 PM
5:00 PM
5:30 PM
6:00 PM
6:30 PM
7:00 PM
7:30 PM
8:00 PM
8:30 PM
9:00 PM
9:30 PM
10:00 PM
10:30 PM
11:00 PM
11:30 PM
12:00 AM

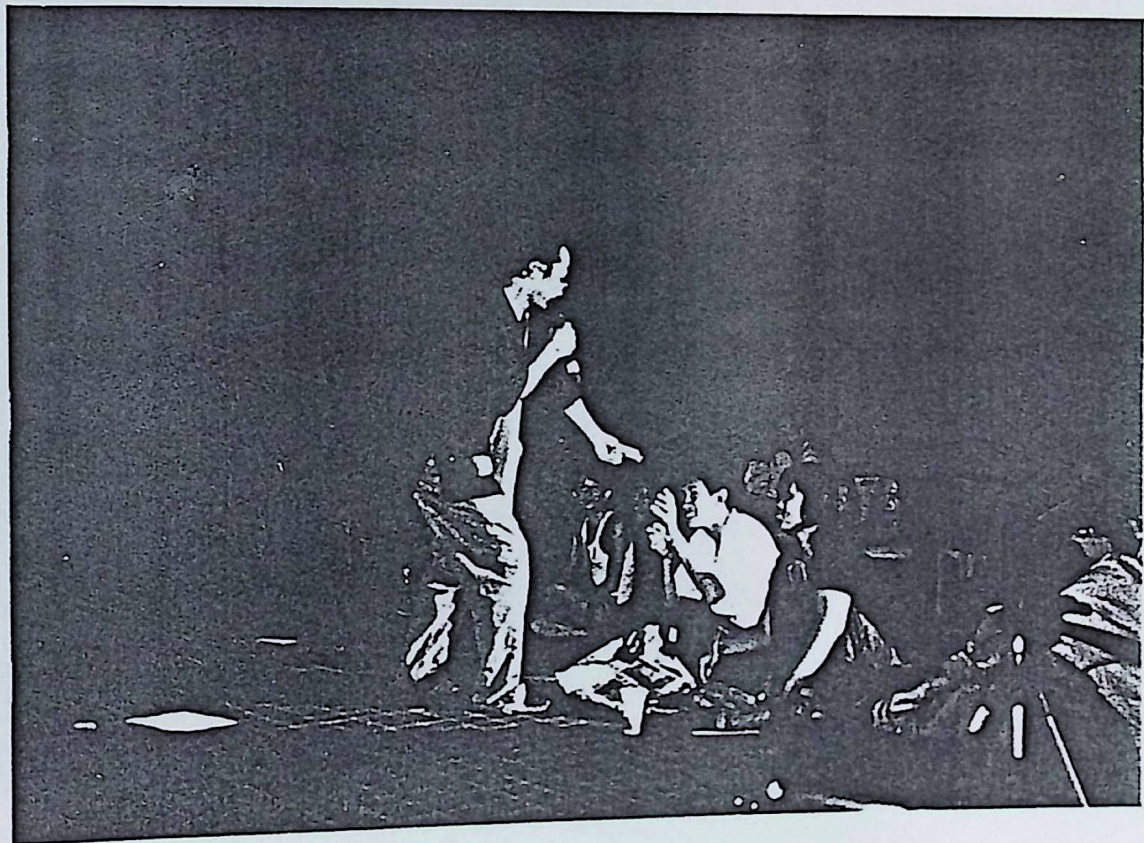
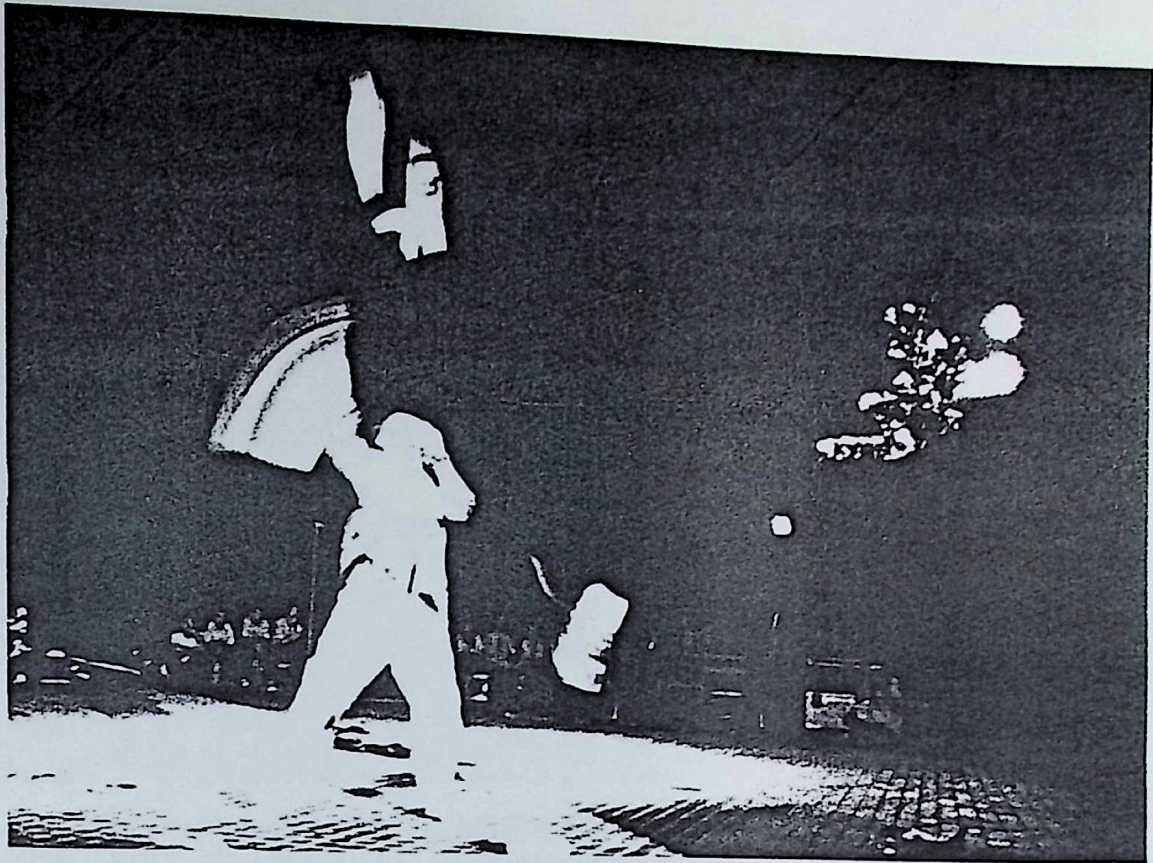
PERFORMANCE SCHEDULE

10:00 AM
10:30 AM
11:00 AM
11:30 AM
12:00 PM
12:30 PM
1:00 PM
1:30 PM
2:00 PM
2:30 PM
3:00 PM
3:30 PM
4:00 PM
4:30 PM
5:00 PM
5:30 PM
6:00 PM
6:30 PM
7:00 PM
7:30 PM
8:00 PM
8:30 PM
9:00 PM
9:30 PM
10:00 PM
10:30 PM
11:00 PM
11:30 PM
12:00 AM

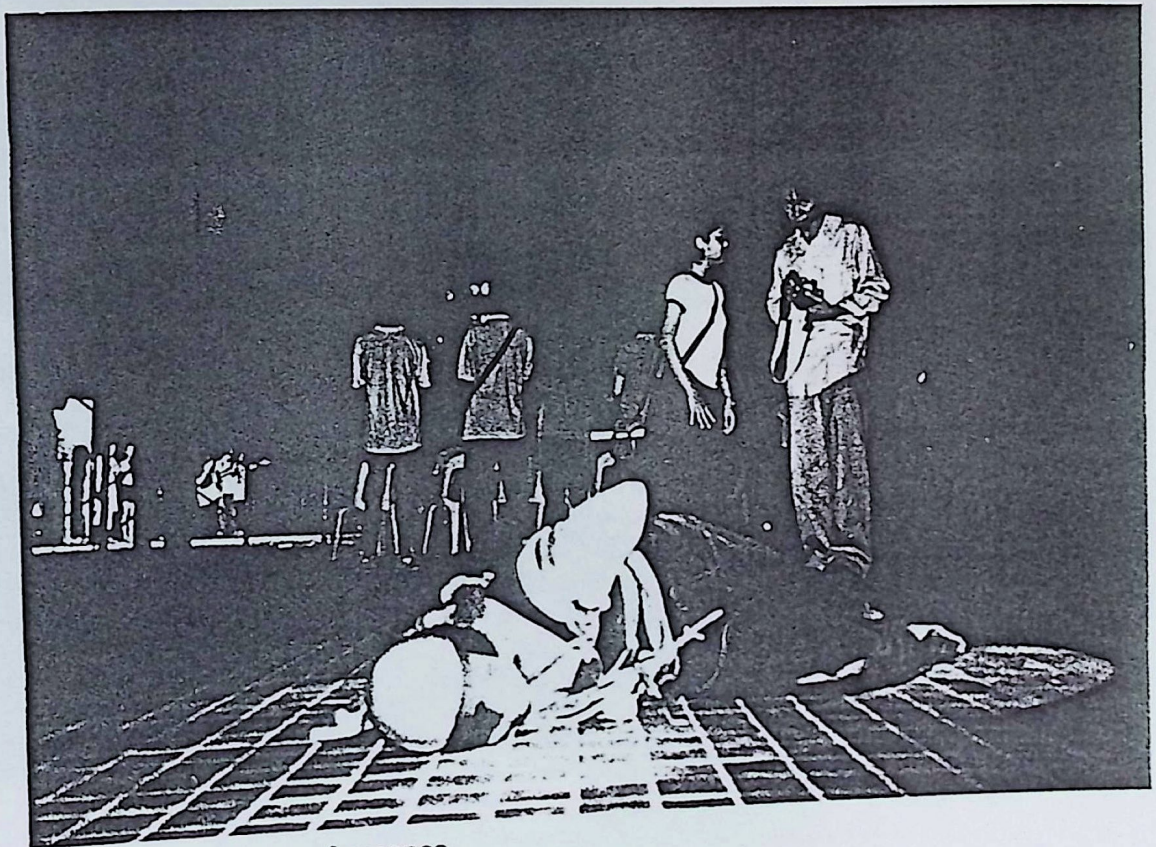

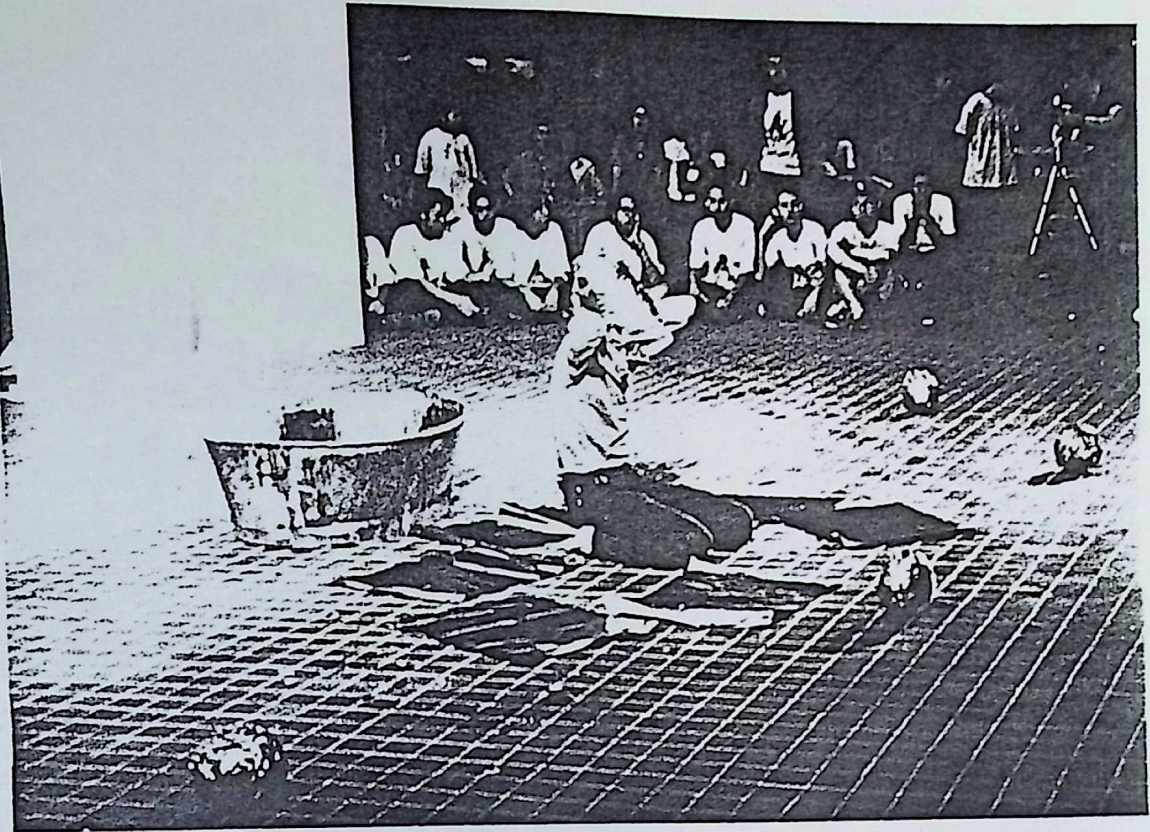
Katsura Kan Dance Company

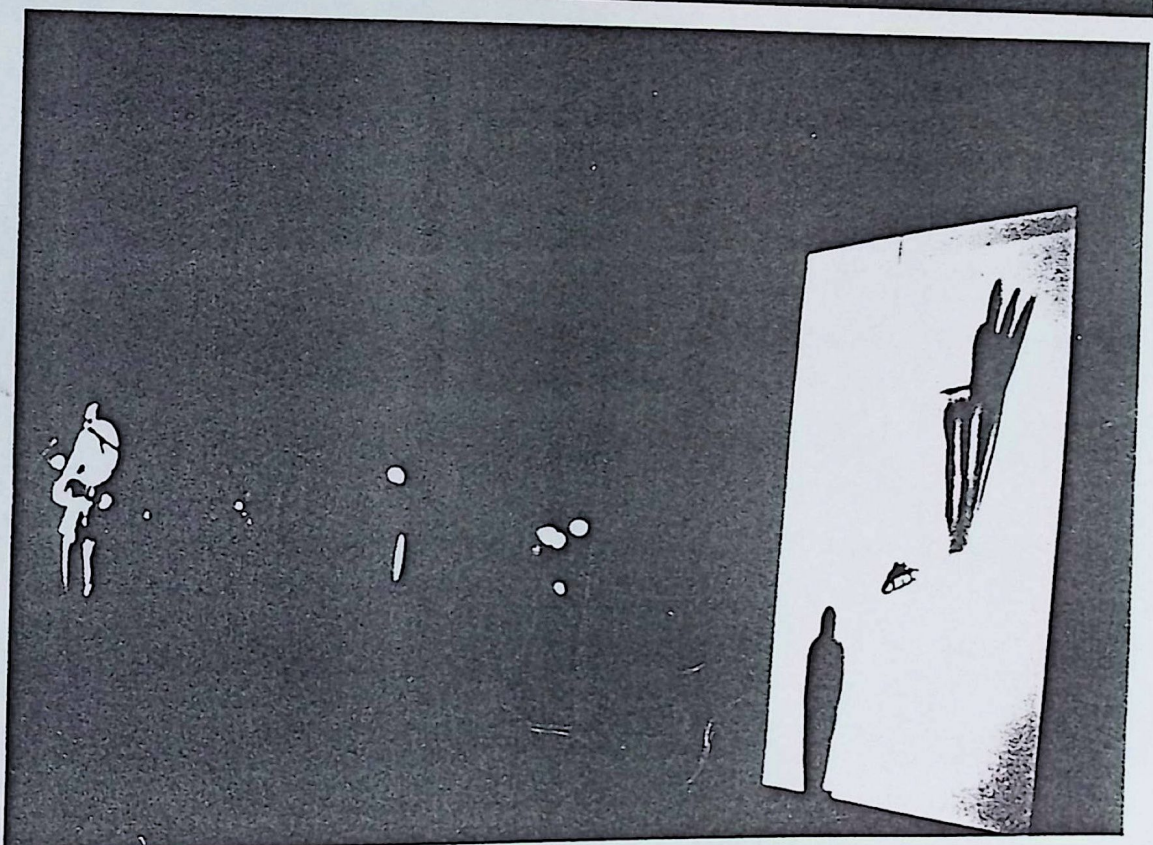
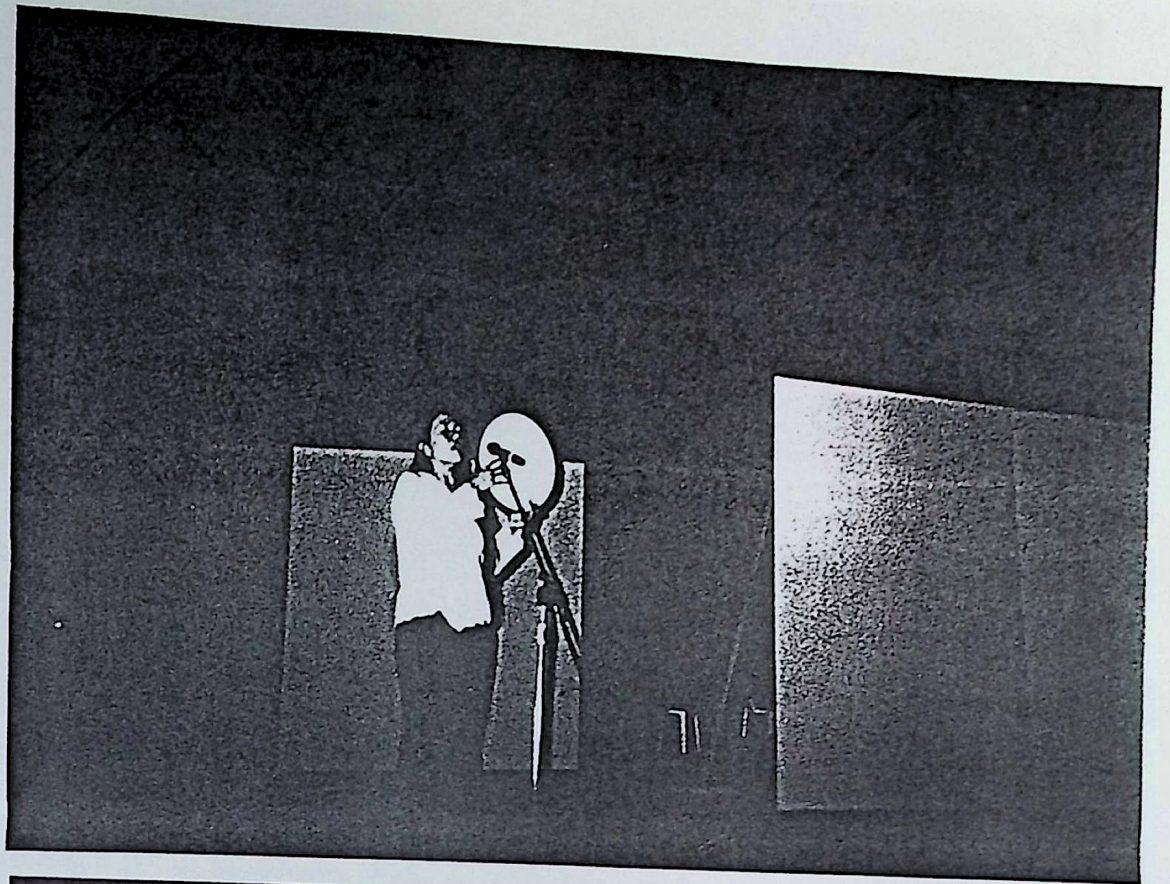
"Let's Go", Performance
Vasan Sithiket, Thailand

"Site", Intervention performance
Michael Shaowanasai, Thailand

"The Yellow Man Trying To Tell His Mother About Art", Performance
Lee Wen, Singapore

"Show Me Your Heart", Performance
Arahmiani Rahmayani, Indonesia